

PETER A. FLANNERY

BITEVNÍ MÁG

TRITON

TRITON

Bitevní mág

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

Peter A. Flannery

Bitevní mág – e-kniha

Copyright © TRITON, 2020

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

TRIFID

Peter A. Flannery
BITEVNÍ MÁG

*Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována,
rozmnožována ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.*

Copyright © 2017 by Peter A. Flannery
Translation © Miroslava Polová, 2020
Map © Peter A. Flannery
Cover illustration © Federico Musetti, 2020
Cover design © Renata Brtnická, 2020
© Stanislav Juhaňák – Triton, 2020

ISBN 978-80-7553-748-5 tištěná verze
ISBN 9978-80-755-3801-7 ePub
ISBN 9978-80-755-3802-4 Mobi
ISBN 9978-80-755-3800-0 PDF

Stanislav Juhaňák – Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.tridistri.cz

PETER A. FLANNERY

**BITEVNÍ
MÁG**

PETER A. FLANNERY

BITEVNÍ MÁG

PŘEKLAD MIROSLAVA POLOVÁ

Stanislav Juhaňák – TRITON

Mému bratrovi Anthonymu, který zažehl jiskřičku,
Tolkienovi, který ji rozdmýchal do plamene,
všem těm tvůrčím talentům, kteří ho stále přiživují,
a všem těm, kdo milují fantasy knihy.

Tato je moje.

Doufám, že se vám bude líbit.

Poděkování

S láskou a díky mé manželce Julii, která mi opravuje spoustu chyb a dává mi vědět, když začínám žvanit. Mé knihy jsou díky ní lepší.

Díky Kevinu Armsovi, Judith Coulsonové, Megan Nagleové, Fioně Seatonové a Lise Smithové. Byli jste natolik laskaví, že jste tuto knihu před publikováním přečetli, a natolik stateční, že jste se mi svěřili se svými názory.

Díky Robu Millerovi, mistru mečírů z ostrova Skye. Pevně doufám, že jsem kutí meče zoládl správně.

(Viz Robovy nádherné meče na www.castlekeep.co.uk).

ILLIGIA

• Eltz

BELTANE

• Aengus

• Agrona

• Svarthaven

FEROCIA

• Iad

KRVAVÉ MOŘE

Simeio Dóry

SEDM
KRÁLOVSTVÍ
WRATHU

*Svět nezná pocit srovnatelný s dračím žalem.
Vyjma snad dračího vzteku.*

Prolog

Rytíř zamrkal, aby vyhnal z očí krev a slzy žalu nad selháním. Zvedl si hledí, otočil se s koněm kolem dokola, pohledem přelétl bitevní pole. Illicijské síly v celém údolí bezhlavě prchaly.

Bitva byla prohraná.

Hořce chutnaly rytíři slzy na jazyku. Měli být početně dost silní na to, aby armádu Posedlých porazili, měli mít převahu, jenže nepočítali s démonem. *Ten* zůstal vskrytu, *ten* se ukázal teprve v poslední minutě, kdy už bylo pozdě žádat o bitevního mága.

Ne. Tohle byla jejich bitva a oni ji prohráli.

Nestyděl se za to, to ne, protože jen málokdo by dokázal necouvnout před takovým nepřítelem. A oni dlouho neustupovali. Illicijské vojáky se drželi skoro hodinu. Ale teď už se blížil konec.

Z hřebene návrší shlížel dolů na svého nepřítele. Démon se tyčil nad lidskými válečníky Posedlých jako ztělesnění podzemské moci a pekelné síly. Rytíř věděl, že ho nedokáže zabít. Jeho jedinou nadějí teď bylo rychle zemřít, rychle, dřív než podlehne strachu. S posledním vypětím vůle popohнал svého oře a zadoufal, že ho odvaha neopustí před koncem. A přece ani teď, když jel vstříc smrti, nemyslel na sebe, ale na lidi, které zklamali. Armáda Posedlých nyní prolomila illicijskou obranu a potáhne do hor, kde ji bude těžké pronásledovat. Vyhne se silně Clemoncé, a místo toho potáhne do Valentijského království.

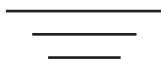
Valentia kdysi slula odvahou a uměním svých válečníků, ale během posledních pokolení její sláva upadla. Když rytíř popohнал svého oře do útoku, přemítal, jestli vůbec něco z její velikosti zůstalo.

Doufal, že ano.

Pro spásu duší jich všech doufal, že ano.

ČÁST I

ZKÁZKA

Syn šílenství

Nad horským městečkem Caer Dour na dalekém severu Valentie právě vycházelo slunce. Chladný vzduch měl říz a světlé kamenné budovy v ranním světle jasně zářily. Do bučení dobytka a mekotu koz zvonily rytmické údery kovářského kladiva a pach chlévské mrvy se mísil s vůní čerstvě upečeného chleba a s kouřem z tisícovky roztápěných kamen.

Vypadalo to jako každé jiné jitro. Nikde žádné známky strachu ani nic jiného, co by naznačovalo, že se městečko nachází ve smrtelném ohrožení. Ve vzduchu viselo vzrušení, protože dnes byl den klání, významný den, kdy měli obyvatelé Caer Douru předvést své bojové umění vyslanci od královny.

Přestože bylo ještě časně, na dlážděných ulicích už se objevovalo plno lidí a všichni se ubírali na západní kraj města, odkud přes skalnatý vrch šplhala cesta do Clemoncé. Odtamtud přijede on, vyslanec od wrathského dvora.

Přijížděl z hlavního města Clemoncé každé dva roky, aby se podíval na to nejlepší, co mohl Caer Dour na kolbišti nabídnout. Ti, kteří v kláních vynikli, s ním odjížděli zpátky do Wrathu, kde nastupovali na Válečnou akademii. Vzrušená doba to byla vždycky, ale letos dvojnásob. Letos s sebou vyslanec přiváděl zpátky jednoho žáka, který už výcvik dokončil. A to ne jen tak ledajakého rytíře nebo šermíře, ale hned bitevního mága, po více než čtyřiceti letech prvního, který vzešel z Caer Douru, a jeho příjezd nemohl být načasován lépe.

Před necelými dvěma týdny ohlásily pohraniční hlídky, že ferocijské vojsko prorazilo illicijskou obranu a proniklo do Valentie. Už zpustošilo několik vesnic a teď se nacházelo pouhých pár dní pochodu od jejich městečka. V čele Posedlých táhl nějaký démon a bez bitevního mága neměla městská armáda šanci je zastavit. Ale dnes se vracel domů jejich hrdina, a tak se lidé z Caer Douru nebáli tolik, jak by asi měli. Mís-to obav časně zrána vstali a připravovali se na dnešní velkolepou po-

dívanou. Vylézali na kopec nebo se alespoň vykláněli z oken, všichni v naději, že konečně zahlédnou královnino poselstvo.

Na jednom sídle na kraji města zašli dva mladíci ještě dál, ti si vylezli nahoru na červené pálené střešní tašky. Jeden byl kovářův syn Malaki de Vane, vysoký, urostlý, svalnatý mladík s hustými hnědými vlasy a jasně červeným mateřským znaménkem na levé tváři. Ten druhý byl skoro stejně vysoký, ale hubený a slabý, s řídkými tmavými vlasy a nezdravě bledou pleť. Rysy měl vcelku příjemné, ale v obličejí byl vyzábělý a tváře měl propadlé. Jmenoval se Falco Danté a jedině, co na něm vypovídalo o nějaké síle, byla barva jeho očí, jasně, živě zelených.

„Dávej pozor, Falco. Spadneš!“

„Chci se jen podívat,“ odpověděl Falco a už si to bokem šinul na hřeben.

„Však je brzy uvidíme i tak. Hlavně pojď sem dolů, tady je to bezpečnější.“ Jeho ztřeštěná odvaha přiváděla Malakiho k zoufalství. „Jestli spadneš, já tě chytat nebudu!“

„Ale jo, budeš,“ řekl Falco s úsměvem. Věděl, že jeho kamarád by ho nikdy spadnout nenechal.

Malaki zkusil jinou fintu.

„Rozbijíš tašky,“ vyjel na něj. „Simeon tě stáhne z kůže.“

Simeon le Roy byl pánem domu, na který vylezli. Falco u něj sloužil od smrti svého otce, což bylo už skoro čtrnáct let.

„Tašky budou v pohodě,“ prohlásil Falco. „Já nejsem žádné pultunové nemehlo jako ty.“

„Hlavně mi pak nevyčítej, žes dostal výprask.“

„Simeon by mě nikdy neuhodil,“ zasupěl Falco a přehodil si nohu přes hřeben. Z toho namáhavého šplhání se mu třásly ruce a v plicích mu hvízdalo.

„Ale měl by,“ utrousil Malaki. „To jsem vážně netušil, že to může mít nějaký pacholek tak snadné.“

Tohle bylo samozřejmě daleko od pravdy. Snadný život bylo to jediné, co Falco Danté opravdu neměl. Žil jako neduživá třtina ve světě válečníků, a co hůř, byl synem šílence.

„Tak co?“ zeptal se netrpělivě Malaki.

„Co co?“

„Vidíš dál?“

Hvízdání v hrudníku bylo čím dál nepříjemnější. Studený ranní vzduch jeho plicím nijak nesvědčil, ale přesto se Falco usmál.

„Až na rozeklanou skálu,“ odpověděl.

„Drž se pevně,“ nabádal ho Malaki. „Lezu nahoru.“

Navzdory svým rozměrům vylezl Malaki na sedlovou střechu překvapivě hbitě. Zakrátko už seděl za svým kamarádem na nejvyšším bodě domu a společně hleděli k velkému skalnímu rozštěpu, kde kamenitá stezka obkružovala kopec.

„Myslíš, že s sebou přivede mágy?“ zeptal se Malaki s myšlenkou na vyslance.

„Vždycky s sebou nějakého má,“ odpověděl ležérně Falco. „Chtějí si prohlédnout učně.“

„To já vím!“ vyhrkl Malaki. „Ale myslíš, že jich přivede víc? Myslíš, že bude přivolávání?“

„To já nevím,“ zalhal Falco. Snažil se, aby to znělo lhostejně, ale pravdou bylo, že o příchodu mágů věděl. Nějak prostě věděl, že přivolávací bude.

„Doufám, že bude,“ vydechl Malaki. „Jen si to představ... Mít nejen bitevního mága, ale dokonce bitevního mága s drakem. To by ferocijská armáda neměla šanci.“

„My na porážení Posedlých nepotřebujeme draka,“ namítl Falco. „Darius nám bude stačit.“

Všichni věděli, jak to chodí. Dobře vycvičená armáda měla slušnou šanci porazit armádu Posedlých podobné velikosti, ale pokud Posedlé vedl démon, tak normální armáda byla bez šancí. Přemohl ji strach. Ve vítězství mohla doufat, pouze pokud měla bitevního mága.

Nešlo jen o bojové schopnosti a tajemnou moc bitevního mága, šlo o jeho ducha, maják víry, úhelný kámen odvahy, díky němuž mohli i normální lidé ten strach zvládnout. Už samotný bitevní mág ve vlastních řadách je mocným spojencem. A bitevní mág s drakem, no, to už je hotová živelná síla.

„Copak ty bys nechtěl vidět draka?“ naléhal Malaki. „Alespoň jednou.“

„Ne,“ zalhal znovu Falco. Kamarádili se s Malakim od dětství, ale Falco nechtěl, aby někdo – kdokoli – věděl, jak moc touží spatřit draka, a taky nechtěl, aby někdo pojal podezření, co má zrovna dnes v úmyslu.

Malaki se zadíval na kamarádova úzká záda, zplihlá ramena, schýlenou hlavu.

„Kvůli tátovi?“ zeptal se tiše.

Falco jen přikývl. Lhostejnost předstíral, stud, který se ho zmocnil při zmínce o otci, nikoliv. Mlčky seděli, slunce se pomalu přechylovalo přes hřeben střechy na druhou stranu.

„Kde jsou?“ podivil se Malaki. „Slunce už stojí nad hlavou. Už by tady měli být.“

Falco nic neříkal, ale protivný stín z jeho duše pomalu odplýval.

„Já nevím, proč jsem takový rozčilený,“ postěžoval si Malaki. „Ne že bych se nechtěl dostat na akademii, ale přece jen...“

„Ty přece budeš bojovat v řezí,“ připomněl mu přes rameno Falco. „A tam jsi favoritem na vítězství. Však ty jim ještě ukážeš, co v tobě je.“

„To určitě,“ odfrkl si Malaki. „Až opadá listí z dubu.“

Falco se dal do smíchu nad kamarádovou skromností. Pokud mu bylo známo, v celém kraji nebylo mladíka, který by se Malakimu v umění zacházet s mečem vyrovnal.

„Jen si to představ, vyhrát takové klání,“ zasnul se Malaki. „A být představen u wrathského dvora královně Catherine.“

Falco byl šťastný, že mu Malaki nevidí do obličeje. Na rtech mu pohrával lišácký úsměv a v očích mu planul zelený oheň. Do háje s mágy a šlechtickými výsadami. Jestli půjde všechno podle *jeho* plánu, tak Malaki dnes *dostane* šanci udělat dojem na královnina vyslance. Ale zatím ještě nechtěl nic říkat a zrovna se chystal změnit téma, když se ozval zoufalý výkřik a oba obrátili pozornost dolů k domu.

„Co to, k čertu, bylo?“ zeptal se Malaki.

Falco neodpovídal. Napínal sluch, jestli neuslyší ještě něco.

Z domu se ozval další výkřik. Vyděšený jekot přešel v uširvoucí běhování. Malaki strnul, jako by do něho hrom udeřil, ale Falco si přehodil nohu zpátky přes hřeben a začal slézat dolů.

„Co je to?“ sykl Malaki, když o kus níž na střeše Falca dohnal.

„Simeon,“ odpověděl Falco, přešel přes krátkou dešťovou vpusť a podél okapu se vydal směrem k verandě na opačné straně domu.

„Kam jdeš?“

„Jen se chci ujistit, že je v pořádku.“

„Ale to zmeškáme vyslance.“

„Chci mít jen jistotu,“ nedal se Falco.

Malaki zvedl oči k nebi a pak se vydal za kamarádem. Zrovna když mladíci slezli na verandu a nakoukli škvírou v okenici dovnitř, změnilo se běhování ve vzteklé mručení a šepot.

„Co je to s ním?“ zeptal se Malaki.

Falco se pátravě zadíval na nezřetelné obrysy svého pána.

Starý Simeon le Roy se svíjel ve zmuchlané posteli, celý se klepal a blekotal slova, která ani jednomu chlapci nedávala smysl. Sténání a běhování přerušovalo zlobné vrčení, jako by byl vtažen do nějakého boje.

„Má sen,“ řekl Falco.

„Matko všehomíra!“ vydechl Malaki. „O čem?“

„O pekle,“ odpověděl Falco.

Malakim projel záchvěv strachu, ale Falco jen mhouřil oči, pohled na Simeonovo utrpení v něm probudil celou škálu jeho vlastních nočních můr.

Nikdy nebudeš mít tu odvahu.

Nikdy nebudeš mít tu sílu.

Jako by svět kolem něj potemněl, když mu v hlavě zazněl ten jízlivý hlas.

„Neměli bychom ho probudit?“ zeptal se Malaki, čímž vytrhl Falca z blouznění.

„Ne,“ odpověděl Falco. „Já u něho počkám. To přejde.“

Malaki se kradmo podíval na svého přítele. Nikoli poprvé slyšel ve Falcově hlase něco, nějaký druh zralosti, nějakou umíněnost, něco, co v něm vždycky vyvolalo dojem, že svého kamaráda doopravdy vůbec nezná.

„To má pořád takové sny?“

„Ne,“ odpověděl Falco. „Někdy v noci je to ještě horší.“

„To se s tím nedá nic dělat?“

Falco zavrtěl hlavou. „Takové je prokletí bitevního mága,“ řekl. „Ale v tom spočívá i jejich síla. Když se na bitevním poli setkají s démonem, nebojí se tak jako jiní lidé.“

„Proč ne?“ vydechl Malaki.

„Protože to pro ně není nic nového,“ odpověděl Falco. „Znají ho ze svých snů už od dětství.“

Malaki by se rád dozvěděl něco víc, ale zároveň dobře věděl, že vyptávat se Falca moc do hloubky nemá smysl. Simeon býval léta bitevním mágem, bojoval s Posedlými už v dobách, kdy byl tento nepřítel teprve jen matnou a vzdálenou hrozbou. Ale jeho dlouhá služba královstvím Wrathu zničehonic skončila před nějakými čtrnácti lety, kdy Falcův otec zešílel a pozabýjel polovinu mágů v městečku.

Malaki ještě chvíličku na Falca vyčkávavě hleděl, a pak se vrátil zpátky ke škvíře v okenici a díval se, jak se stařec svíjí v pekelných mukách.

Do jasného svěžího rána se zničehonic rozezněl zvon a oba chlapi sebou překvapeně trhli.

„Už je tady!“ vyhrkl Malaki, vylezl na zábradlí a okapem se vydal zase nahoru. Nakolik byl statný a urostlý, zpátky na hřeben střechy vysplhal hravě. „Už ho vidím!“ zakřičel. „A Daria taky!“

Falco vzhledl, podíval se na svého kamaráda a usmál se. A když pak nakoukl skrz okenici zpátky do světnice, Simeon už se nesvíjel v trýznivých snech. Seděl ve zmuchlané posteli, obličejem obrácený k oknu, za nímž se krčil Falco. Skrz okenici pronikl sluneční paprsek, dopadl na jeho tvář a odhalil hrůzné znetvoření. Kůži na obličejí rozryly šrámy a zhyzdily popáleniny a v jasném slunečním světle jako černé stíny zely prázdné oční důlky.

Simeon le Roy byl slepý.

„Ten studený ranní vzduch bude tvoje smrt, Falco Danté.“

Falco se laskavému hubování svého pána usmál.

„A přestaň se šklebit, ty mrňavý vychrtlíku!“

Úsměv se rozlil po tváři od ucha k uchu. Simeon možná přišel o oči, ale pořád viděl víc než kdo jiný. Veškeré zdání strachu a zranitelnosti se rozplynulo, když bývalý bitevní mág vstal z postele a přehodil si přes rozložitá ramena dlouhý háv. Dlouhé šedé vlasy si stáhl dozadu a svázal hedvábnou šňůrkou. Byl stár, už mu určitě táhlo na sedmdesátku, a přesto se navzdory zřetelnému kulhání a jisté ztuhlosti v údech pořád nesl jako válečník. Přešel k oknu a rozrazil okenice.

„Kolik mágů, pane de Vane?“ zahřímal.

Ani Falca, ani Malakiho dosah jeho vnímání nepřekvapil. Ne všechna moc bitevního mága závisí na zraku.

„Počkejte chvilku!“ zavolal Malaki ze svého hřadu na hřebeni. „Přivalila se tam nějaká mlha.“

„Čtyři,“ zašeptal si Falco pro sebe tak tiše, aby ho nikdo neslyšel. Nevšiml si, že se k němu Simeon obrátil obličejem a zjizvené čelo se zamyšleně nakrabilo.

Chvíli bylo ticho, Malaki čekal, až se mlha rozptýlí. Pak... „Čtyři,“ zavolal. „Jsou tam čtyři mágové.“

Znělo to zklamaně, ale Simeon jen přikývl.

„Hmm,“ zarachotilo mu v hloubi hrdla. „S těmi třemi z Caer Douru to dělá sedm. Vypadá to, že přivolávání přece jenom bude.“

Když to Falco uslyšel, snažil se nedat na sobě nic znát. Navenek nehnul brvou, jen se kabonil, ale v nitru ho vzrušením jímala závrať. Dnes večer, až skončí všechna klání, se Darius Voltario pokusí přivolat draka a on, Falco, bude u toho.

Vážky přátelství

„Přivedl jen čtyři mágy,“ vztekal se Malaki, když se vrátil k Falcovi a Simeonovi na verandu.

„Dobré ráno, Malaki,“ přivítal ho Simeon.

„Dobré ráno, pane le Royi,“ pozdravil ho poněkud bázkivě Malaki. Lézt šlechtici v časných ranních hodinách po střeše není asi nejvhodnější, ale Simeon nebyl jako ostatní šlechtici ve městečku. Byl vlídný, přístupný, skoro normální. Obvykle by Malaki projevoval více sebe-kázně, ale ve vzrušení dnešního dne si prostě nemohl pomoci. „Proč jenom čtyři?“ vyhrkl. „Myslel jsem si, že jich přivede sedm, aby nás doplnil na deset.“

Simeon pohledem vyzýval Falca, ať odpoví, ale Falco se odmítal na svého pána být jen podívat.

„S řádnými přípravami vyžaduje zkrocení draka jen sedm mágů,“ odpověděl mu Simeon.

„Zkrocení?“ opáčil Malaki. „Myslel jsem, že draci jsou na naší straně. Proč bychom si je měli krotit?“

A znovu se Simeon podíval na Falca, který pořád nedával nijak najevo, že by se chtěl zapojit do rozhovoru.

„Většina draků by za svého bitevního mága a za svobodné lidi Wrathu položila život,“ souhlasil Simeon.

„Tak v čem je problém?“

„Problém je v tom, pane de Vane, že vždycky existuje možnost, že přivolávání vyslyší černý drak.“

„A co je na černých dracích tak zvláštního?“ Malaki byl nadšen. Ještě nezažil, aby někdo mluvil o dracích tak otevřeně.

„Bez ohledu na to, s jakou barvou začínají,“ vysvětloval Simeon, „všichni draci nakonec zčernají. Ti černí jsou ti nejstarší a nejmocnější z celého dračího plemene.“

„Není to snad dobré?“ nevzdával se Malaki.

„Bylo by,“ odtušil Simeon, „až na jednu tragickou skutečnost.“

„A to je co?“

„Černí draci jsou šílení,“ odpověděl Simeon. „Černý drak nenasazuje vlastní život, aby zachránil lidský, ale naopak se obrátí proti lidem a zabíjí je hlava nehlava, dokud není sám zabit nebo neprechne zpátky za Nekonečné moře.“

Malakimu spadla brada a zíral na Falca, jako by říkal: „Věděl jsi to?“

Falco se k nevyřčené otázce svého kamaráda obrátil zády, opřel se o zábradlí obklopující verandu a zahleděl se přes městečko kamsi do dálky. Na rozdíl od Malakiho ho takhle přednáška o povaze draků nijak netěšila.

„A tak to chodí od Velkého posednutí, kdy draky přemohlo zlo,“ dodal Simeon. „Vypadá to, že v srdci černého draka něco z toho posednutí přežívá.“

Malaki ohromeně zíral.

„Jakou barvu měl drak, který vyslyšel tvé přivolávání?“ zeptal se.

Simeon si tiše odfrkl. „Ne všem bitevním mágům dal osud do vínku draka, který by bojoval po jejich boku.“

Malaki byl zjevně zklamaný. Na minutku se odmlčel, jako by se snažil vstřebat, co se zrovna dozvěděl. Pak se obrátil na Falca.

„Tak tohle se stalo tvému otci?“ zeptal se. „Říká se, že jeho drak byl černý.“

Sotva to Malaki vyslovil, už věděl, že překročil meze. Falco se odstrčil od zábradlí a prošel do Simeonovy světnice. Ledva překročil práh, Simeon ho jediným slovem zastavil.

„Falco!“

Falco se zastavil, ale neobrátil se.

„Toto jsou *moje* komnaty, Falco Danté.“ Ani Simeon se k Falcovi neobrátil a Malakiho oči teď přeskakovaly z jedněch strnulých zad na druhé. „Můžeš odejít cestou, kterou jsi přišel. A dávej si pozor na to, kam až v mé domácnosti zacházíš.“

Falco neodpověděl, ale pokorně se vrátil na verandu a začal přelézat zábradlí.

„Dnes ráno si dám k vínu trochu chleba a ovoce,“ dodal Simeon tím samým panovačným tónem.

Falco se zrovna chtěl vydat podél okapu zpátky k oknu, jímž s Malakim původně vylezli na střechu. Zastavil se. „Ano, pane,“ řekl tiše.

Simeon stroze, souhlasně přikývl a Falco opět vykročil.

„A Falco,“ ozval se Simeon poněkud shovívavěji. „Až to zařídíš, at ti dá Fossetta nadýchat nějaké výpary. Chrchláš jako starý vychrtlý mezek. Nikomu na klání neposloužíš, jestli lehneš do postele a budeš vykašlávat plíce.“

Při těch slovech Malaki na Simeona vytřeštil oči, pak se vyčítavě ohlédl za svým kamarádem, zamumlal pár slov na omluvu a vydal se za ním. Dohnal ho, zrovna když prolezl oknem nahoru na schodiště.

„Co myslel tím ‚posluhováním na klání?‘“ zeptal se Malaki ostře, když proskočil oknem a chytil Falca za rameno, aby mu neutekl.

Falcův provinilý výraz mu byl odpovědí sám o sobě.

„Zaplatil jsem dost, abych měl jistotu, že *ty* na klání obsluhovat *nebudeš!*“

„Já ti ty peníze vrátím,“ odpověděl Falco, setřásl Malakiho ruku a vydal se po schodech dolů k místnostem pro služebnictvo.

„Já tomu nerozumím,“ řekl Malaki a zařadil se vedle něj. „Vždyť Bellius bude ve svém živlu. A bude tě šikanovat už jen pro výstrahu ostatním.“

„Já vím,“ řekl Falco a strčil do dveří do kuchyně.

Bellius Snidesson byl se svými vazbami na královskou rodinu jak v Caer Laisonu, tak ve Wrathu nejmocnějším a zároveň nejprotivnějším šlechticem v kraji. Kromě toho, že dělal jiným lidem ze života peklo, se Bellius zajímal jen o tři další věci – bohatství, moc a budoucnost svého jediného syna Jareka, surového, rozmazleného kluka, který Falca zmlátil tolikrát, že už by to Falco ani nespočítal. Dokonce i blížící se ferocijskou armádu využil Bellius k tomu, aby si upevnil moc, a Malaki nijak nepochyboval, že právě dnes bude vrcholně nesnesitelný. Takže svého přítele následoval do kuchyně celý zmatený, otrávený a v rozpacích.

Když vstoupili do velké místnosti vydlážděné kamenem, zahallil je závan teplého vzduchu. Z důvěrně známých vůní pečeně, česneku a kořenů se jim v ústech seběhly sliny. Jedné stěně vévodilo široké, otevřené ohniště vyšňořené měděnými rendlíky a kuchyňským náčiním. Vedle ohniště stála černá, železná pec a u ní příjemně zaoblená žena se šedivými vlasy staženými dozadu a zakrytými bílým šátkem.

„Tak co,“ zeptala Fossetta, „viděli jste je?“

Když ti dva vstoupili do místnosti, Simeonova hospodyně ani nevedla zrak od plotny, dál si hleděla svých kastrolů.

„Dobré ráno, paní Pieroni,“ pozdravil Malaki. „Ano, viděli.“

Bylo jasné, že oba kluci jsou rozrušení, ale to, že Falco neodpověděl, přece jen přimělo Fossettu zvednout zrak a sledovat jeho kroky, které vedly rovnou do spižírny.

„Dobré ráno, Malaki,“ odpověděla Fossetta s pohledem upřeným na Falca, který už vybíral ovoce a chléb a rovnou ho ukládal na cínový talíř. „Kolikpak mágů s sebou vyslanec přivedl?“

„Čtyři,“ odpověděl Malaki. Uvelebil své statné tělo u dubového stolu uprostřed kuchyně a hladově zašilhal po podnosu s čerstvým chlebem a klobáskami.

Fossetta stáhla rendlíky z největšího žáru, cestou ke stolu si utřela ruce do zástěry a přisunula před Malakiho talíř a nůž.

„Ber si,“ pobídla ho a Malaki jí věnoval vděčný úsměv. „Takže přivo-lávání nakonec přece jen bude?“ zeptala se.

Malaki, který si mezitím ulomil kus chleba a už si krájel na talíři klobásku, otráveně zafuněl. „To jsem v tomhle městě jediný, kdo neví nic o dracích?“

Fossetta před něj postavila cínový korbek a nalila mu do něj ze džbánu vodu.

„Když člověk dělá dvacet let hospodyně bitevnímu mágovi, tak se občas něčemu přiučí.“

Falco se jejich rozhovoru úspěšně vyhýbal, ale Fossetta koutkem oka bedlivě pozorovala, jak vedle talíře s jídlem staví karafu s vínem a jde si nabrat do konvice horkou vodu z velkého hrnce u ohně.

„Dobré ráno, Falco,“ pozdravila ho.

„Dobré ráno, Fossetto.“

Falco sice byl ve špatném rozmaru, ale to ještě neznamenalo, že bude na Fossettu hrubý. Fossetta měla ze všeho, co kdy poznal, nejbližší k matce. Když nesl konvici s horkou vodou zpátky ke stolku, pozorností hospodyně neunikl jeho hvízdavý dech. Přešla za něj, položila mu jednu dlaň na čelo a druhou mu přitiskla mezi lopatky.

„Dýchej,“ vyzvala ho.

Falco protočil panenky a zhluboka se nadechl.

„Hmm.“ To, co Fossetta cítila, na ni očividně neudělalo nejlepší dojem.

„Sedni si,“ nařídila mu.

„Ale pán –“ začal Falco.

„Já už se o pána postarám.“

Vtiskla Falca na židli a z kotlíku zavěšeného nad ohněm nalila do jedné mísy horkou vodu. Pak vzala z police láhev s rozemnutými by-linkami a vmíchala do vody několik lžic. Místnost se najednou naplnila

pronikavou vůní levandule, eukalyptu a heřmánku. Z police s prádlem vytáhla velkou osušku, naklonila Falca nad mísu a přehodila mu osušku přes hlavu.

„Hlídej ho, ať tak zůstane, dokud se nevrátím,“ nařídila Malakimu.

Malaki s plnou pusou chleba a klobásky jen přikývl, hospodyně sebrala konvici s horkou vodou, víno a talíř s jídlem a odešla z kuchyně.

Rozhostilo se ticho.

Jedinými zvuky bylo Malakiho žvýkání a pomalé hvízdání Falcova dechu.

„Promiň, že jsem byl tak protivný,“ ozvalo se tlumeně zpod osušky.

Místo odpovědi naložil Malaki na talíř něco k jídlu a podsunul ho Falcovi pod ruku. Bylo až k smíchu pozorovat, jak kamarádova ruka šátrá po kusu chleba, než ho uchvátí a zmizí pod osuškou.

„Já stejně pořád nechápu, proč chceš obsluhovat při klání,“ řekl Malaki. „V pavilónu to bude samý šlechtic.“

„Mám k tomu své důvody,“ zamumlal Falco s plnou pusou chleba.

„Občas jsi vážně pěkně protivný,“ sdělil mu Malaki.

Falco nadzvedl osušku a podíval se na rozložitá ramena svého kamaráda.

„Já vím,“ usmál se.

Malaki potřásl hlavou, oplatil mu úsměv a mávnutím ruky ho nasměroval zpátky pod osušku. Chvilí seděli mlčky, pak znovu promluvil Falco.

„Červený,“ řekl. „Ten drak, který vyslyšel přivolávání mého táty, byl červený.“

Malaki spolkl sousto, které měl v puse, a Falco pokračoval: „Říká se, že byl tmavý už od začátku. Rudý jako krev, když teče z žíly.“

Zatímco Malaki napjatě zadržoval dech, Falco se narovnal od kouřícího nálevu a stáhl si osušku z hlavy. Mluvili spolu už o kdečem, ale o tomhle ještě nikdy.

„Během let jeho barva tmavla a mágové začali být ve střehu,“ pokračoval Falco. „Simeon tvrdí, že můj táta věděl, co přijde. Věděl, že jestli jeho drak zčerná, nebude mít jinou možnost než ho zabít. Simeon říká, že dokonce i takový drak ví, co se musí stát, a že jde na smrt dobrovolně.“

„Tak co se vlastně stalo?“ zeptal se Malaki tiše.

„To nikdo neví,“ odpověděl Falco. „Říká se, že jak se barva draka měnila, tak se můj táta čím dál víc uzavíral do sebe a stahoval se do ústraní.“

Trávil víc a víc času v Pustinách, kde sám lovil Posedlé. Neměl oporu v žádné armádě, prostě tam létal jen Aquila Danté a jeho drak.“

Malaki vyčkával, až bude jeho kamarád pokračovat. Útržky toho příběhu se mu donesly, ale nikomu se o tom očividně nechtělo mluvit. Na tuto kapitolu v historii Caer Douru lidé zjevně toužili zapomenout.

„Byl čím dál zlostnější, a kvůli jeho vzteku došlo ke sporu.“

„Ke sporu s kým?“

„S mágy,“ odpověděl Falco. „Můj táta pomalu přicházel o rozum, byl čím dál víc *vyšínutý*.“ To poslední slovo Falco vyslovil, jako by citoval někoho jiného. „Pak jeho drak zčernal.“

„A černí draci jsou šílení,“ dodal Malaki a Falco jen přikývl.

„Mágové ho spoutali. Jenže táta, místo aby jim pomáhal toho draka zabít, tak ho bránil.“

Malaki vyjeveně zíral do Falcových jasně zelených očí.

„Zabil šest mágů a čtyři nejlepší rytíře z tohoto města,“ pokračoval Falco. „Nakonec ho skolil Simeon.“

„Myslel jsem si, že Simeon a tvůj táta byli kamarádi.“

„To byli.“ Falco už se na Malakiho ani nedíval. Byl zahleděný do minulosti, do minulosti, na kterou si nepamatoval, do minulosti, o níž mu jen vyprávěli. „Než pak toho draka konečně zabili, podařilo se mu ještě vychrlit poslední poryv ohně.“

„Simeonovi do obličeje,“ zašeptal Malaki a Falco přikývl.

„Zbylí mágové Simeonovi zachránili život, ale než dračí plamen zhasl, vypálil mu oči.“

Malaki zíral do prázdna a v duchu si vykresloval tu strašlivou scénu. Pak znovu vzhlédl k Falcovi.

„A tys musel nastoupit do služby, abys odpykal zločiny svého otce.“

„Tak nějak,“ odpověděl Falco a otřel si z obličeje výpary.

Než si stihli říci něco víc, dveře se otevřely a do kuchyně znovu vstoupila Fossetta.

„Pokud vím, tak jsem ti nařídila, abys zůstal pod osuškou,“ vyhubovala mu.

Šla ke kredenci, našla bílou keramickou mísu, přešla k Falcovi a podržela mu mísu pod bradou.

„Plivni!“ nařídila mu.

Falco si ztěžka povzdchl, ale Fossetta se nedala odbýt. Nakonec si k Malakiho očividnému znechucení hlasitě odchrchlal a plivl do mísy. Fossetta chrchel prozkoumala a zavrtěla hlavou.

„Zpátky pod osušku,“ nařídila mu.

Falco věděl, že nemá smysl odporovat. Krátce se na Malakiho usmál, aby mu dal najevo, že mezi nimi je všechno v pořádku, a zmizel zase pod osuškou.

„Neměl bys pomáhat tátovi?“ zeptala se Fossetta významně Malakiho, zatímco Falca vytrvale, pravidelně plácala po zádech. „Vzhledem k mobilizaci armády teď má určitě plné ruce práce.“

„Říkal, že můžu jít ven vyhlížet vyslance,“ bránil se Malaki.

„No, tak toho už jsi viděl. A já jsem si jistá, že tvůj táta by pomoc uvítal.“

„Ale my se s ním chceme potkat, až přijede do města,“ namítal Falco mezi plácnutími.

„Třeba budeme mít šanci s ním i mluvit,“ dodal Malaki.

„Vy dva už jste dost staří na to, abyste věděli, jak to chodí,“ sjela je Fossetta. „Ten si dá rychlý oběd se šlechtou a mágy a pak půjde rovnou na klání. Ten se nebude procházet po městě, rozhodně ne dřív než v podvečer. A jestli se chystá přivolávání, no, tak to se asi nepůjde projít vůbec.“

„Počítám, že máš pravdu,“ povzdchl si Malaki. Vysbíral z talíře poslední zbytky jídla a vstal od stolu. „Pokud jde o tebe, chcípáku,“ dodal a smetl drobký chleba Falcovi na osušku, která mu zakrývala hlavu, „budu tě čekat v pavilónu!“

Falco sebou trhnul a výhrůžně na něj vztyčil prostředníček. Malaki se dal do smíchu a Fossetta Falcovi hladce vlepila pohlavek.

„Padej!“ nařídila Malakimu.

Malaki zamířil ke dveřím, ale jakmile je otevřel, ozvala se Fossetta ještě jednou.

„Hodně štěstí v řeži.“

„Děkuji, paní Pieroni,“ řekl Malaki, usmál se a byl pryč.

Fossetta přestala plácát Falca po zádech a chvíli ještě spočívala pohledem na dveřích. „Je to hodný kluk.“ Stáhla osušku a dovolila Falcovi, aby se narovnal.

„Jo, to je,“ souhlasil Falco a cípem osušky si utíral obličej.

„A taky dobrý bojovník.“

Falco jen přikývl. Svírání na hrudi povolilo a dýchání už tak nebolelo.

„Je to ostuda, že nemůže bojovat v klání,“ podotkla Fossetta.

„Znáš pravidla,“ povzdchl si Falco. „V klání mohou bojovat jen ti, kdo jsou urozeného původu.“

„A co kdyby zkusil někoho vyzvat? Kdyby v řeži porazil nějakého šlechtice, vysloužil by si tím právo na souboj.“

„Jo, ale k tomu by stejně potřeboval ještě dva hlasy, které by mu vyjádřily důvěru,“ řekl Falco. „Jeden od šlechticů a jeden od válečníků. A kromě toho se v celém kraji beztak nenajde jediný šlechtic, který by šel proti Belliovi a přijal výzvu od kovářského syna.“

„Ale to je chyba!“ Fossetta hodila osušku na stůl, shýbla se a přitiskla Falcovi ucho na záda. „Démonské voje nám stojí na prahu a my se tady hašteříme kvůli původu. Je to beznadějně.“

„Nikdy to není beznadějně,“ řekl tiše Falco.

Hospodyně se narovnala a vzala Falca za bradu, aby mu viděla do očí. „Já tenhle tvůj tón už znám, Falco Danté. Doufám, že neplánuješ nějakou hloupost.“

„Kdo, já?“ říkal Falcův výraz.

Fossetta podezřívavě povytáhla obočí a pak odstrčila Falcovi bradu a pustila ho.

„Vy dva jste hrozní,“ vyplísnila ho. „Jeden za osmnáct...“

Vrátila se zpátky k plotně a Falco odsunul napařovací mísu stranou.

„Nejsem si jistý, jestli mu nejsem na obtíž,“ povzděchl si trudno-myslně. „Kdyby se se mnou nekamarádil, měl by to v životě mnohem snazší.“

Ve Falcově tónu nezněla žádná sebelítost. Prostě konstatoval fakt.

„On to nebyl vždycky takový urostlý bojovník jako dnes,“ řekla Fossetta, která už se opět skláněla nad rendlíky, v nichž předtím něco míchala. „Pamatuji si ho i jako malého usmrkance, který brečel kvůli přezdívkám, které mu dávali.“ Omočila si prst v jednom menším rendlíku, zvedla ho ke rtům, olízla a pak přidala štědrrou lžící cukru.

Falco jim nalil dva poháry vody a prostřel na stůl lžíce a misky. I on si pamatoval ty posměšky na Malakiho adresu kvůli jeho mateřskému znaménku.

Rudý ďábel, volávali na něj, a taky *Puchýř*. Ale nejvíce Malakiho dráždila *Lahoda*, původně jahoda. To ho rozčilovalo nejvíc, poněvadž to znělo, jako kdyby byl nějaký mazánek.

Fossetta se vrátila ke stolu a nalila jim do misek horkou kaši.

„A pamatuji si i na toho vyzáblého mrňavého uličníka, který ho hájil.“ Potrásla při té vzpomínce hlavou. „Nikdy nepochopím, kam jsi pořád chodil na ty nadávky, jimiž jsi ty starší kluky častoval.“

Falco se usmál a Fossetta se mezitím vrátila s druhým rendlíkem.

„Dušené meruňky,“ řekla a přidala do misek po hromádce oslazeného ovoce.

Posadila se vedle Falca a vzala si lžíci.

„Kvůli Malakimu de Vane jsi schytl slušnou řádku výprasků,“ řekla. „Já jsem na to nezapomněla a on taky ne.“

Falco hleděl na svou snídani. Ať jako dítě udělal, co udělal, Malaki mu to za ty roky, které od té doby uplynuly, mnohokrát splatil. Někdy pochyboval, že by tu vůbec byl, nemít tak udatného, statného kamaráda. Ano, vážky přátelství byly jasně nakloněny ve prospěch Malakiho. Ale dnes byl den klání a Falco byl pevně rozhodnutý je zase přechýlit na druhou stranu.

Klání

Pavilón postavili na jižním okraji turnajového kolbiště, na vyvýšené plošině, odkud bude na klání nejlepší výhled. Bílé plátno v dopoledním slunci oslňovalo, vysoko nad ním se v chladném podzimním vánku vlnila caerdourská dračí vlajka. Den klání měl být dnem oslav, i když dnes přece jen kalil nadšení stín obav z postupu ferocijské armády.

Falco vykukoval z pavilónu a pohledem přelétal dav lemující okraj kolbiště. Nacházel se tam pozoruhodný nedostatek mužských obličejů, zejména mužů v bojeschopném věku. Jistě, povolení zajít si na klání dostali jen ti z armády, kteří měli mezi účastníky někoho z rodiny. Armáda měla pohotovost, takže většina místních mužů nyní tábořila o hodný kus dál v údolí, aby byla připravená odrazit Posedlé dřív, než proniknou až k městu. Cesta, po níž nepřítel táhl, jinou možnost nepřipouštěla, kromě občasných kozích stezek se z ní nedalo nikde odbočit. Posedlí jasně mířili přímo na Caer Dour.

Jak nepřátelská armáda postupovala a lidé před ní prchali, začali už i do města proudit uprchlíci z vesnic a usedlostí, které ležely dál v údolí. S příchodem uprchlíků obavy v Caer Douru ještě sílily, ale valentější byli z bojovného těsta. S podporou z odlehlejších oblastí dokázal Caer Dour shromáždit armádu o síle přes dva tisíce mužů. Jenže v jejích řadách bylo jen málo těch, kteří už někdy čelili Posedlým, a démona ještě neviděl nikdo z nich, natož aby se s ním střetl.

Lidé z Caer Douru nedávali svému strachu průchod nahlas, to ne, ale úleva z Dariova návratu byla téměř hmatatelná. Jejich bitevní mág se vrátil právě včas, aby je zachránil, a oni si teď mohou před odchodem posledních válečníků do bitvy užít den klání.

Když Falco pomyslel na dnešní Simeonovy hrůzné sny, v duchu si také oddechl. I jeho sny poslední dobou nabývaly na síle a děsivosti a Falco nedokázal poznat, jestli za to může blízkost Posedlých, nebo

jeho vlastní představivost, ale v každém případě si byl jistý, že jakmile Darius toho démona porazí, tak se sny uklidní. Nyní se však musí soustředit na tady a teď. Začátek klání byl skoro na spadnutí.

Turnajové kolbiště se rozkládalo hned za městem na přírodní plošině, kde se skalnatá krajina vyrovnala a planinu pokrýval světlý hrubý písek. Jinak se tady v severní Valentii táhly hory do všech stran. A nade všechny ostatní vyčníval jeden skalní štít západně od města.

Mont Noir, Černá hora.

Hora, pojmenovaná po své barvě, strměla nad městem Caer Dour jako stráž. Právě tam měli mágové své tajné věže a právě odtamtud se bitevní mágové minulosti pokoušeli přivolat draka. A dnes večer, až budou všichni ostatní popíjet a znovu prožívat drama klání, Falco na tu horu vyleze a bude se dívat na přivolávání. Tohle je asi jeho jediná šance v životě vidět draka zblízka a Falco byl pevně odhodlán ji využít. I když ten výstup nebude nejsnazší, zejména pro někoho jako on.

Musí vyrazit brzy.

Musí odejít nenápadně.

„Pst!“

To zasyčení vytrhlo Falca z myšlenek, divže leknutím neupustil podnos s paštičkami z kozího sýra. Vycouval od stolů a přešel ke stěně pavilónu tam, kde byl jeden plátěný díl poodhrnutý.

„To je roznášíš, nebo tu čekáš, až je sežerou mouchy?“

Malaki protáhl ruku skrze stěnu pavilónu a zručně sebral Falcovi z podnosu jednu lahodnou paštičku.

„Bude ti špatně,“ varoval ho Falco.

„Já nejsem nervózní,“ bránil se Malaki s plnou pusou.

Falco pochybovačně povytáhl obočí. Když byl Malaki nervózní, vždycky se cpal.

„No dobře, trochu možná jo,“ uznal. „To kvůli tomu pitomému Jarekovi. Je samý úsměv a zdvořilost.“

Falcův výraz byl nevěřičnost sama.

„Přesně,“ zhodnotil to Malaki. „To úplně stačí, aby byl jeden nervózní.“

„To jo, ale ty přece máš na to, abys Jareka porazil.“

„Já vím,“ řekl Malaki. „Ale on je dobrý a vždycky se může stát, že bude mít jednoduše štěstí. Já prostě jen nechci vypadat jako pitomec.“

„Nebudeš.“

Malaki po něm blýskl úsměvem a bradou ukázal na houf vybraně oblečených mužů, kteří se natěsnali do pavilónu.

„Jak to jde?“

„Dobře,“ zalhal Falco.

Bellius byl každým coulem tak protivný, jak se obávali. Falcovy přítomnosti využil dokonce i k tomu, aby pomluvil Simeona. Pravdou bylo, že kromě Bellia měli na Falca pífkou i ostatní sloužící, Falcovi všechno trvalo déle nebo toho roznášel méně. Ale Falca to netrápilo. Získal možnost být ve správný čas na správném místě, a to mu ke spokojenosti stačilo.

„Už jsi ho obsluhoval? Už s tebou mluvil?“

Falco sledoval směr Malakiho pohledu a zavrtěl hlavou. V té tlačeni- ci mohli vyslanec leda tak zahlédnout.

Jmenoval se sir William Chevalier a vypadal spíš jako rytíř zocelený v bitvách než jako uhlažený dvorní vyslanec. Vysoký, ramenatý, opá- lený, s četnými jizvami. Dlouhé vlasy protkaly stříbrné nitky a na brad- dě rašilo strniště. Jeho obličej měl k pohlednosti daleko, ale nenucenost a hřejivý úsměv dodávaly strohým rysům jistý šarm. A zrovna teď, když hovořil se šlechtou, se usmíval.

„Byl v kovárně,“ řekl Malaki.

„Opravdu?“ vyhrkl překvapeně Falco.

„Jo,“ potvrdil Malaki. „Nechal si u mého táty něco odlít.“

„Co?“

„Myslím, že přezku na opasek,“ odpověděl Malaki. „Něco podobné- ho jako nosí na krku. Táta říkal, že mi do toho nic není, ale hned na tom začal dělat.“

Falco si vybavil stříbrný přívěsek na koženém řemínku, který visel vyslan- ci na hrudi. Měl podobu koňské hlavy a vyslanec co chvíli zvedl ruku a dotkl se ho, jako by ho to uklidňovalo. Vyslanec byl sice samý úsměv, ale i Malaki postřehl, že něco není v pořádku.

„Nevypadá zrovna šťastně.“

„Taky není,“ odušil Falco.

„Eh?“

„Myslí si, že šlechtici jsou příliš sebevědomí.“

„Cože? On si myslí, že Darius nedokáže Posedlé porazit?“

„To snad ani ne,“ řekl Falco. „Ale vypadá to, že Illicia rozeslala něko- lika městům v kraji výstražnou zprávu, že se ferocijská armáda prolo- mila přes její obranu.“

„Vážně?“ užasl Malaki a naklonil se blíž.

Falco přikývl. „A zřejmě šlechticům doporučila, ať žádají o bitevního mága z Caer Laisonu.“

Malaki si přezíravě odfrkl.

„Bellius by dřív sežral vlastní lejno, než by žádal o pomoc Caer Laison.“

„Přesně,“ souhlasil Falco a pozornost obou chlapců se přesunula na uhlazenou postavu Bellia Snidessona. Byl to vysoký, pohledný chlap s lesklými hladkými tmavými vlasy a pečlivě zastřiženou bradkou. Dokonce i šediny na spáncích se mu stříbřitě leskly. Byl bezvadně oblečen a s Dariem po levici a vyslancem po pravici vypadal jako pravý obraz dvorského šarmu.

„No, na vyslance jejich chování valný dojem neudělalo,“ pokračoval Falco. „On si myslí, že od šlechty byl holý nerozum spoléhat na to, že Darius dorazí včas.“

„Ale dorazil,“ odtušil Malaki.

Falco vrhl na kamaráda zničující pohled, překvapilo ho, že se zastává šlechty.

„Ale řekněme, že by to nestihl. Řekněme, že by se zpozdil. Město by zůstalo bezbranné.“

Malaki tu připomínku uznal, ale co na tom záleželo? Teď byl Darius tady.

„Takže *proto* jsi chtěl jít obsluhovat na klání,“ vytkl Falcovi. „Aby sis vyslechl všechny nejnovější drby.“

Falcovo povytažené obočí nic neprozrazovalo.

„Darius vypadá o tolik jinak,“ poznamenal Malaki s pohledem upřeným na nápadného mladíka, který byl středem pozornosti.

„Svým způsobem,“ připustil roztržitě Falco. Popravdě řečeno vypadal dospěleji a sebevědoměji, ale jeho podstata, ten kurážný duch, ten skrytý žár... To bylo Falcovi zřejmé vždycky.

„Co myslíš tím ‚svým způsobem‘?“ popíchl ho Malaki. „Vždyť se na něj podívej!“

Malaki měl pravdu. Dariovi bylo jen málo přes dvacet, ale působil jako muž mnohem starší. Mezi všemi těmi urozenými rytíři v pavilónu se nacházeli vlastně už jen dva další muži, z nichž vyzařovala podobná síla. Jedním byl královnin vyslanec a druhým Simeon le Roy.

Simeona usadili tak daleko od čela tabule, jak jen protokol dovoloval, ale Darius dal při vstupu do pavilónu důrazně najevo, že hledá právě jeho. Oba bitevní mágové si potřásli rukama a proběhlo mezi nimi něco nevyřčeného, něco, čemu nikdo jiný v pavilónu nemohl porozumět. Nicméně chvilka soukromí jim dlouho nevydržela, protože Bellius do

toho rychle zasáhl jakousi poznámkou o vyprovázení starého a přivádění nového a odtáhl Daria do kruhů, které mu *on* vybral, aby *on* udělal dojem.

Nový caerdourský bitevní mág byl střední postavy, s tmavě hnědými vlasy, ostře řezanými rysy a výrazným orlím nosem. Na sobě měl zelenozlatý kabátek a k tomu jenom meč a jeden ramenní chránič jako náznak zbroje, kterou bude nosit v bitvě. Byl-li si *on* vědom, že ve vzduchu visí nějaké napětí, nedával to najevo. Na úsměvy vzrušených šlechticů odpovídaly jeho modré oči nevzrušeným pohledem a jejich pozornost přijímal sebejistě a klidně.

Vně pavilónu se najednou zvedl mohutný jásot, který přitáhl všechny zraky ven na kolbiště, a rozpaky zmizely.

„Už jdou,“ vyhrkl Malaki.

Falco se šel podívat, jak na kolbiště nastupují nováčci, po skupinách, každá v doprovodu zástupců příslušné armádní jednotky.

Jako první jela těžká kavalerie v doprovodu pěti rytířů z Dračího šiku v plné zbroji. Zítra vyjedou tito rytíři do boje s nepřítelem, ale dnes s sebou přiváděli deset nejnadějnějších mladíků z města. Nováčci vzepjali koně na zadní, aby se předvedli, a rytíři sklonili dřevce na pozdrav královninu zmocnění.

„Který ti přijde dobrý?“ zeptal se Falco.

„Pche!“ odfrkl si Malaki. „Žádný z nich by neměl odvalu se o *épreu* de du force ani pokusit.“

Falco se podíval na svého kamaráda a usmál se. *Épreu* de du force čili zkouška sil byl ničující test, který umožňoval mužům neurozeného původu stát se rytíři. Tito urození mladíci tímto testem procházet nemuseli. Ti získávali rytířský titul automaticky, jakmile dosáhli jedenaadvaceti let.

„Ti půjdou do výcviku na důstojníky, ne na rytíře,“ podotkl Falco. „Tak co, ty bručoune, na koho sázíš?“

Malaki se podíval na deset mladých nadějných a našpulil rty. Falco věděl, jak rád by byl tam mezi nimi. Na koni nebo pěšmo, Malaki by se každému z těchto privilegovaných urozených mladíků vyrovnal.

„Owen je nejlepší celkově,“ řekl Malaki, „ale Jarek je nejlepší jezdec.“

„A co Gwilhem?“

Malaki přikývl. „Houževnatý jako horský kanec,“ připustil. „A stejně tak schopný,“ dodal a trpce se ušklíbl.

Jako další nastoupili válečníci s mečem. Tímto druhem boje byla Valentia proslulá – soubojem muže proti muži s mečem a štítem.

Šermíři měli barbuty, přilby s typickým výřezem pro oči a tvář ve tvaru T. Trup jim chránila prošívanice s kroužkovou brní a s pláty na paži ovládající meč, na ramenou a na holeni předsouvané nohy. Oba kamarádi je bedlivě pozorovali, protože většina těchto mladíků bude stát v řezí proti Malakimu. Řež, přístupná komukoli natolik šílenému, aby se zapojil, byla vyvrcholením klání. Představovala závěrečnou a nejoblíbenější událost dne.

Pak přišli na řadu kopiníci. Ti budou posuzováni podle síly, techniky a formace, ale všichni věděli, že vyslanec bude vyhlížet především muže chrabré, muže, kteří neustoupí tváří v tvář nepřátelskému útoku. Takoví mužové dokážou udržet i linii, která by se jinak zhroutila. Klání sice nebyla opravdová bitva, ale sir William Chevalier měl dar posoudit charakter zúčastněných bojovníků.

Nakonec nastoupili na kolbiště lučištníci a jáсот ještě zesílil. Ze své mírně vyvýšené pozice mohl Falco vidět i důvod nadšeného jáсотu. S úsměvem ukázal bradou na posledního z nováčků.

„Říkal jsem ti, že si to prosadí,“ poznamenal.

Malaki se zoufale chytil za hlavu. Většinu z dvaceti lučištnických nováčků tvořili ramenatí mladíci, kteří vypadali spíš na statkářské syny než na vznešené šlechtice. Právě jejich síla jim umožňovala napnout dlouhý luk, a dlouhé luky jim skýtaly větší přesnost na větší vzdálenost. Ovšem postava, na kterou Falco ukazoval, nebyla ani ramenatá, ani nijak zvlášť statná a ve skutečnosti to byla žena.

Jmenovala se Bryna Godwynova a byla to jediná dcera sira Gerallta Godwyna. Na klání si oblékla černou halenu a kamaše z jemné kůže, lemované rudozlatou šňůrkou. Dlouhé, rezavě kaštanové vlasy si svázala koženým řemínkem a na nervózně bledém obličejí teď ostře vystupovaly rudé tváře. Pro nezasvěceného pozorovatele působila na kolbišti naprosto nepatříčně. Ale Bryna Godwynova byla lučištnice, a právě ve společnosti lučištníků se cítila nejvíc doma.

„Ona je šílená,“ vydechl Malaki.

„To je,“ souhlasil Falco. „Ale člověk musí obdivovat její kuráž.“

Bryna nebyla první ženou, která se kdy zapojila do klání, ale vzato kolem a kolem se bitevní pole nepovažuje zrovna za místo vhodné pro ženu, tím méně šlechtičnu. A ze vzpurně zafatých čelistí bylo jasné, že Bryna si tohle všechno uvědomuje.

Falco se podíval na opačnou stranu pavilónu, jestli neuvidí Brynina otce.

Sir Gerallt Godwyn, to byla postava hrdá, leč poněkud tragická. Rytíř vynikající pověsti, ale dva syny a manželku mu vzal mor, který se před pár lety prohnal městem. Byl jedním z mála šlechticů, kteří měli odvalu postavit se Belliu Snidessonovi. Falco ho zahlédl u protější strany pavilónu. Zrovna mu blahopřál Julius Merryweather, zavalitý šlechtic s tvářemi jako jablíčka, oblečený v přehnaně pestrobarevném oděvu. Vypadalo to, že Merryweathera potěšilo, že se Bryna zúčastní klání, ale z výrazu sira Gerallta bylo jasné, že *on* tedy jednání své dcery neschvaluje.

Merryweather naposledy plácl Gerallta po rameni a vrátil se ke svému synovi Tobiasovi, který seděl u jednoho stolu v kolečkovém křesle. Falco se zahleděl na toho nezdolně šťastného muže a díval se, jak se sklání k synovi a utírá mu z ochablých úst sliny. Falco nemohl slyšet, co Julius synovi říká, ale jeho ochrnutý syn se v křesle spokojeně zavrtěl a zamával malými dřevěnými loutkovými rytíři, které měl přivázané k zápěstí.

Jestliže šlechtici neschvalovali nestydatou drzost Bryny Godwynovy, tak jejich názor na Merryweatherovo rozhodnutí vychovávat syna tak nemohoucího hraničil přímo s nepřítelstvím. Ne že by si toho Merryweather nějak všímal. Veškerá protivenství přijímal s humorem a dobrou náladou, i když těžko se dalo říci, nakolik to bylo opravdové a nakolik jen dobře udržovaná fasáda.

Zrovna když ho Falco pozoroval, podíval se Merryweather přes hradbu těl směrem k přední stěně pavilónu a pak prokličkoval se synovým křeslem přímo k Falcovi, kde nebylo tak těсно.

„Nebude ti vadit, když ho umístím sem, že ne, pane Danté?“ zeptal se, jako by mluvil se sobě rovným a ne s domácím sluhou. „Pro ten les se odtamtud nedají vidět stromy,“ řekl se smíchem, jako by právě zažertoval.

„Vůbec ne,“ odpověděl Falco a odtlačil z cesty jednu lavici, aby udělal místo pro nemotorné křeslo. Nemohl by tvrdit, že se v Tobiasově přítomnosti cítí nějak zvlášť příjemně, ale ani nepociťoval ten odpor a nechuť, jakou dávalo najevo tolik jiných.

„Ach, to vypadá dobře!“ zvolal Merryweather, bez okolků si posloužil hrstí paštiček z Falcova podnosu a uvelebil se s nimi na lavici vedle syna.

Falco a Malaki si vyměnili pobavený pohled a zahleděli se zase zpátky na kolbiště.

Před pavilón už nastoupili všichni nováčci se svým armádním doprovodem. K pavilónu nyní přistoupil kapitán každé z disciplín a odevzdal svitek se seznamem jmen, který byl obratem předán vyslan- ci, a zkoumavé oči sira Williama rychle přelétaly řádky. Když dočetl, udeřil se pravou pěstí do hrudi nováčkům na pozdrav a pak ji napřáhl směrem k nim. Nováčci vojenský pozdrav opětovali a vyslanec zase zajal své místo mezi Belliem Snidessonem a Dariem Voltariem.

Klání mohlo začít.

Malaki a Falco se dívali, jak nováčci opouštějí kolbiště. Falcovy oči přeskakovaly z jednoho na druhého, ale Malaki měl oči jen pro dívku s rezavě kaštanovými vlasy v černém lučištnickém úboru.

„Co myslíš, proč to udělala?“ zeptal se.

„Protože chce na výcvik do Wrathu, řekl bych,“ odpověděl Falco.

„Ne aby pozlobila otce?“ nadhodil Malaki a Falco našpulil rty.

„Možné to je,“ připustil. „Víš, jaká je. Vždycky byla rozmarná a pali- catá.“

„Ale ona přece nemůže soutěžit s muži,“ namítl Malaki.

„Na krátký dostřel je stejně dobrá jako každý jiný,“ prohlásil Falco.

„Lepší než většina,“ dodal.

„Já vím. Ale o umístění přece rozhoduje rychlost střelby na bitevní vzdálenost,“ přel se s ním Malaki. „Bryna má příliš lehký luk. Nikdy se nemůže těm ostatním vyrovnat.“

S tím musel Falco souhlasit. Zadíval se na luk, který si Bryna nesla. Poměrně krátký a lučiště v poměru k ramenům výrazně prohnuté. Tento tvar dával Bryniným šípům větší rychlost při snazším napnutí těti- vy, ale Malaki měl pravdu, s těžkými dlouhými mužskými luky se mě- řit nemohla. Určitě dokázala dostřelit i na větší vzdálenosti, to ano, ale její šípy musely letět mnohem vyšším obloukem, čímž zase trpěla přes- nost zásahu. Může udělat dojem na diváky hladkou střelbou a zásahy na krátký a střední dostřel, ale pokud šlo o palbu pod tlakem v plné bitevní vřavě, byla Bryna Godwynova jednoduše mimo.

„Stejně,“ povzdechl si toužebně Malaki. „Člověk musí obdivovat její kuráž.“

Falco se dal do smíchu nad tím, jak zasněně opakuje Malaki jeho slo- va. Šlo o beznadějný případ nešťastné lásky. Malaki byl do Bryny za- milovaný od prvního okamžiku, kdy ji spatřil, když jako malá holka poprvé vstoupila do otcovy kovárny.

„Říkali mi, že děláš ty nejlepší hroty na šípy ve městě,“ řekla po- vzneseným tónem, který ani trochu neladil s jejímá něžnýmá očima.

Malakiho otec skromně sklonil hlavu.

„Vezmu si dva tucty,“ pokračovala, „zítra ráno.“

Malakiho otec si utíral ruce do zástěry a pracně se snažil tajit úsměv.

„Můžeš dostat své dva tucty,“ sdělil jí, „ale nebudou hotové před koncem týdne.“

Bylo jasné, že desetiletá Bryna nečekala, že narazí na odpor, ale ustála to a škrobeně přikývla.

„Takže platí,“ řekl Malakiho otec, plivl si do dlaně a natáhl k ní ruku.

Bryna zhnuseně zírala na obrovskou špinavou kovářskou dlaň, ale protože nechtěla vypadat jako třasořitka, taky si plivla na dlaň a zpečetila dohodu potřesením rukou. Pak pohodila kaštanovými kudrlinkami a odešla.

Malakiho otec se obrátil ke svému synovi, pobaveně povytáhl obočí a pak se rozchechtal. Malaki hleděl za dívkou vycházející z kovárny jako uhranutý.

„Vždyť není ani nijak zvlášť krásná,“ popíchl ho Falco.

Malaki zrudl a praštil Falca ze strany do kolene.

„A je to šlechtična,“ pokračoval Falco a opatrně se odsunul z dosahu. „A asi ani neví, že existuješ.“

Falco musel před rozzuřeným Malakim rychle uhnout, přičemž mu sjela z podnosu polovina zbývajících paštiček.

„Danté!“

To na něj řval vysoký kostnatý sluha se sestřihem jako miska na pudink a přísně scvrklými rty. Ambrose, osobní komorník Bellia Snidessona. Na dnešní den ho jmenovali vrchním obsluhy a Falcovi se až do této chvíle dařilo držet se z jeho dosahu.

„Děláš tady jen ostudu, Danté!“ zasykl rozzuřeně Ambrose. Nevrlé střílel pohledem po Malakim, ale dnes je pavilón jeho doménou a on přece necouvne před nějakým kovářským synkem. „Okamžitě ten ne pořádek uklid!“

Popadl Falca za rukáv od haleny a doslova ho strhl na zem. Asi by ještě pokračoval, ale Malaki odtáhl pavilónovou chlopeň doširoka a dal mu jasně najevo, že ho klidně seřeže a bude mu jedno, jestli je od Bellia nebo ne. Ambrose věděl, že to myslí vážně, a ustoupil od Falca o kousek dál.

„Až budeš hotový, vezmi to odtud až dozadu,“ nařídil mu. „Vino, studené maso a sýr. Když už tu musíš být, tak ať taky k něčemu jsi.“

A s tím odplul Ambrose zase do davu, samý úsměv a vtíravě úslužné řeči.

„Uf!“ zafuněl znechuceně Malaki. „To úplně stačí, aby se jednomu chtělo zvracet.“

Falco, který už mezitím skládal rozsypané paštičky zpátky na tác, se dal do smíchu. Ale když se zvedal zase na nohy, ucítil na sobě něčí pohled. Obrátil právě v okamžiku, kdy se Simeon na židli zase opřel. Netvářil se nijak nadšeně, naopak, zjizvené čelo se sraštilo do nesouhlasných vrásek.

„Měl bych už jít,“ řekl Falco, najednou se cítil provinile, že svého pána zanedbává.

Malaki přikývl. „Uvidíme se po řeži.“

Falco se mu krátce zadíval do očí. „Hodně štěstí,“ popřál mu. „A jestli dostaneš šanci, tak bojuj ze všech sil.“

Malaki udiveně sraštil čelo, tak vážný tón ho překvapil. Pak se usmál.

„Já vždycky bojuju ze všech sil,“ řekl. „Proto jsem taky tak zatraceně dobrý.“

Falco po něm hodil drobký z paštičky a postranní chlopeň pavilónu sklouzla zpátky na místo.

Pivenimach

Několik dalších hodin Falco nevěděl, kam dřív skočit, takže toho z klání moc neviděl. Nicméně do začátku odpoledne většina hostů dojedla, uvelebila se na svých místech a užívala si bravurní ukázky válečného umění. Pro Caer Dour to byl skvělý den, celkem čtyři kopiníci byli pozváni na výcvik na Válečnou akademii. S nimi půjdou ještě tři válečníci s mečem a štítem, a ne jeden, ale hned dva nováčci od kavalerie, která zrovna předvedla vzrušující boj v sedle.

Falco postával na straně pavilónu, snažil se nerozlít nápoje na tácu a už ho z toho bolela záda. Taky ho zase přepadlo svírání na hrudi a zoufale si potřeboval na chvíli oddechnout, ale Ambrose byl očividně rozhodnutý nepopřát mu chvilku klidu. Rty se Falcovi znechuceně zvlply, když se díval, jak ten poskok už popáté nalévá svému pánovi víno. Jestli byl Bellius předtím otravný, tak teď už byl naprosto nesnesitelný. Jeho syn byl jedním z těch dvou šťastných kavaleristů, kteří pojedou s vyslancem do Wrathu.

V předvedené bitce došlo na přímý střet mezi Jarekem a Owenem, ale během prvních deseti minut ostrého boje nebyl ani jeden mladík schopen zasadit rozhodující ránu. Pak Jarekův kůň klopýtl a vypadalo to, že souboj skončil, jakéhokoli jiného jezdce by takové klopýtnutí vyhodilo ze sedla. Ale Jarek se v sedle nějak udržel, a jakmile jeho kůň zase získal jistý krok, vyrazil do protiútoků. Souboj pokračoval dál a dál, dokud vyslanec nevstal z křesla a nezvedl ruku, čímž střet ukončil. Pak si předvolal vyčerpané nováčky k sobě a položil jim otázku, kterou tak toužili slyšet.

„Královna Wrathu takové jako vy potřebuje,“ začal. „Vzdáte se svého bohatství a výsad a pojedete se mnou do Wrathu?“

Mladíci se rozzářili.

„Ano,“ odpověděli zároveň.

Teď se právě vyklízelo kolbiště pro lučištníky a diváci si stále ještě vzrušeně povídali, když tu Falco vycítil, že za ním někdo stojí.

„Jarek bojoval dobře.“

Falco svého pána slyšel, ale ani se neobrátil. Simeon to říkal, jako by při tom souboji viděl každý jeden výpad, a nakolik Falco Belliova syna opravdu nesnášel, musel souhlasit, že Jarek si ten úspěch zasloužil.

„To ano,“ uznal stručně.

„A co ty?“ zeptal se Simeon. „Pořád jsi odhodlaný prosadit si svou?“

Srdce se ve Falcovi zastavilo. Měl na dnešek dva tajné plány. O tom prvním Simeon věděl, ale o tom druhém nevěděl vůbec nikdo.

„Ano,“ odpověděl tiše.

„Tak to si teď musíš oddechnout,“ rozhodl jeho pán. „Vypadáš, že se co nevidět zhroutíš.“

Simeon přivolal jiného sluhu, ale Falco nebyl ochoten předat mu svůj podnos.

„Ambrose mě stáhne z kůže.“

„Ambrose není tvým pánem,“ sjel ho Simeon. „A teď se posaď.“

Falco to vzdal a Simeon ho natlačil na židli. Pak mu starý bitevní mág položil dlaň doprostřed zad a Falco ucítil dobře známé teplo a mravenčení. To mu do těla proudilo trochu Simeonovy moci.

„Děkuju,“ řekl, když svírání v hrudi povolilo.

„Hlavně si dej pozor, aby sis svůj okamžik správně načasoval,“ kladl mu na srdce Simeon. „Až řež skončí, budeš mít jen minutku na to, abys jednal. Musíš oznámit výzvu dřív, než bude vyhlášen konec klání.“

Falco přikývl, že rozumí, a Simeon se odebral zpátky na místo.

Falco se několikrát zhluboka nadechl a přitom vyhlédl ven na kolbiště. Terče už lučištníkům rozmístili, křídou jim vyznačili střelecké pozice, a zrovna když se tam Falco zadíval, byli lučištníci vyzváni, aby se rozestavili na určená místa. Lidé v pavilónu se šli zase posadit a Falco se maně ohlédl na Merryweatherova syna.

Oni dva byli podobně staří. Tobiasovo ochrnutí vyvolávalo v lidech rozpaky, ale Falco měl Tobiasi vředy rád. Přestože byl uvězněn v těle, které ho obralo o důstojnost, vždycky vypadal vesele a šťastně. I teď, když se lučištníci rozestavovali, se vzrušeně kolébal dopředu dozadu, mával loutkami a bušil s nimi o sebe, jako by předváděl nějaký směšný souboj. A vtom se jedna loutka uvolnila, spadla mu ze zápěstí a zakutálela se pod stůl.

Falco se rozhlédl, jestli si toho Tobiasův otec všiml, ale Merryweather byl zrovna ponořen do živé konverzace se skupinkou šlechticů.

ců, a tak se Falco zvedl a vlezl pod stůl, aby dřevěného rytíře sebral sám. Když se vyhrabal zpátky na nohy, Tobias se na něj spokojeně díval a po bradě mu tekly sliny, a když mu Falco pracně přivazoval rytíře zpátky na zápěstí, šťastně se rozesmál.

„Tík, Pivenimachu,“ vypravil ze sebe a Falco se neubráníl úsměvu.

Pivenimach byl výraz, jímž ho Merryweatherův syn obdařil už kdysi dávno, když se jako malí poprvé setkali. Všichni se tehdy snažili Tobias se opravovat, ale ten se nedal, a tak to nakonec, aby udělali postiženému dítěti radost, nechali být.

„Ach, Falco. To od tebe bylo neobyčejně laskavé.“ Merryweather, který se už sám ujal přivazování rytíře na synkovo pokroucené zápěstí, měl příjemně hluboký, hřejivý hlas.

„Pivenimach,“ opakoval Tobias a zvedl připevněného rytíře.

„Ano,“ řekl jeho otec, zatímco synkovi znovu utíral obličej. „Ty a ten tvůj Pivenimach.“ Merryweather se podíval na Falca. „Pořád o tobě mluvív,“ řekl mu. „Dokonce i to tvoje hvízdání v plicích se mu líbí.“

Falco se stísněně usmál.

„Samozřejmě to nemyslí nijak zle,“ uklidňoval ho Merryweather. „Prostě tě má rád, to je všechno.“

Falco se usmál a zacouval zpátky na své místo.

„Tak,“ řekl Merryweather a uvelebil se vedle syna. „A teď se podíváme, co může wrathskému dvoru nabídnout slečna Godwynova.“

Bylo naprosto jasné, že Merryweather má radost, že se Bryna rozhodla zapojit se do klání, ale Falco rozuměl i tomu, proč to jejího otce uvádí do rozpaků. Sir Godwyn odvahu své dcery obdivoval, ale zároveň nijak netoužil vidět, jak se zesměšní. Falco se znovu zahleděl ven na kolbiště a na lučištníky nastoupené na střelecké čáře, kteří si pečlivě kontrolovali vybavení ve snaze zamaskovat nervozitu a napětí.

Favoritem byl Allyster Mollé, mladý šlechtic, vysoký nejméně šest stop. Allysterovi konkurovalo několik dalších, mezi nimiž vévodil Brachus de Goyne, černovlasý mladík s nepříjemně vysunutou zarostlou bradou. Brynu lučištníci po obou stranách přátelsky zdravili, ale na tom nebylo nic divného, nikdo nečekal, že by nějak zvlášť zasáhla do soutěže, a to je pak snadné být zdvořilý.

Nakonec byl stanoven padesátiyardový dostřel a ostatní vyklidili kolbiště. Než se bude porovnávat závěrečné skóre, vystřelí lučištníci každý šedesát šípů. Šípy se budou střílet po šesti, takže teď si každý lučištník vybral šest šípů, které si byly co nejpodobnější. Pak přistoupili k palebné linii a rozkročili se na křídové čáře.

Bryně se na obličej leskl pot, ale když si nasazovala na tětívu první šíp, vypadala klidně a cílevědomě. Pořadatel na konci palebné linie zvedl do vzduchu černý praporek a vyčkal, až soutěžící zpozorní. Když byli všichni lučištníci připravení, zvolal tak, aby ho všichni slyšeli.

„Lučištníci. Připravit se. Pal!“

Černý praporek slétl dolů a lučištníci se zaměřili na malé zlaté kroužky uprostřed terčů.

Jako každý jiný v Caer Douru i Falco věděl, co lučištnická disciplína vyžaduje: dobrou techniku, soustředění a důslednost. Bryna Godwynova měla všechny tři vlastnosti, a když její šípy začaly dopadat do terče, bylo jasné, že tu není z chvilkového rozmaru. Šíp za šípem opouštěl její luk a zasahoval zlato. Ne každý šíp nalezl přesný střed, ale z dvaceti lučištníků stojících na čáře neměl nikdo tak těsné seskupení jako Bryna.

Falco se díval, jak nasazuje další šíp a zvedá luk. V jejích zádech ani ramenou nebylo ani stopy po nějaké ztuhlosti, a když napínala tětívu tak, až se jeden prst zahnížil v koutku úst, měla pravý loket vysoko zdvižený. Jen chvilíčku napjatou tětívu podržela a pak, v tom zlomku vteřiny, kdy ji pouštěla, doslova zavřela oči, jako by v posledním, rozhodujícím okamžiku chtěla odclonit jakékoli případné rozptýlení.

Ze šepotu v pavilónu bylo jasné, že Falco není jediný, kdo postřehl tento zvláštní rys, a když první střelba dospěla ke konci, publikum nadšeně ocenilo, že Bryna byla odměněna zlatou stuhou za nejvyšší první skóre. Falco se zaklonil, jestli nezahledne, jak se na dceřin úspěch tváří sir Gerallt. Dostalo se mu pohledu na rytíře se strohým výrazem, ale navzdory přetrvávajícím rozpakům nebylo mýlky, že mu oči září pýchou.

Falco se usmál, obrátil se zpátky a díval se, jak se terče posunují na sto yardů. Znovu se snesl černý praporek a lučištníci vypustili šípy, ale když bylo tentokrát vypáleno všech pět tuctů, už se projevil nedostatek Brynina lehčího luku. Spadla z prvního místa na čtvrté. To jí na zajištění místa v akademii stačit nebude a to ta největší výzva teprve přijde.

V mumlání davu se ozýval kapku zklamání tón. Teď se střelecké linie smazaly a terče se posouvaly ještě dál. Lučištníci stáli v ještě vcelku rovné řadě, netrpělivě přešlapovali a čekali, až pořadatelé terče postaví. Nikdo nevěděl, jaký bude závěrečný dostřel. Budou muset využít vlastní úsudek a vzdálenost co nejlépe odhadnout. I proto byla závěrečná střelba tak napínavá. A kromě toho rozhodoval i čas.

Pravidla byla jednoduchá. Co nejrychleji vypálit dvacet šípů. První, kdo skončí, tím zároveň ukončí celou střelbu, a nejvyšší skóre zvítězí. Ano, pravidla jednoduchá byla, ale skutečnost nikoli. Když člověk pálí příliš rychle, trpí tím muška, když pálí moc pomalu, může ztratit šanci skórovat všemi svými šípy.

Mezi lučištníky bylo sílcí napětí jasně znát. Naplnili si toulce dvaceti šípy a pak se dívali, jak pořadatelé konečně staví terče na zem.

„Co myslíš, pane Danté?“ zeptal se Merryweather a naklonil se k Falcovi blíž. „Musí to být bezmála nějakých dvě stě yardů.“

Falco souhlasně přikývl.

Kolbiště se vyprazdňovalo a lučištníci čekali. Někteří si popošli o pár kroků dopředu, jiní si o pár kroků couvli, jak se snažili odhadnout vzdálenost k terčům. Jen Bryna se ani nehнула. Stála s lukem pevně sevřeným v levici a soustředěně hleděla na svůj terč. Pak se pootočila, aby viděla na pořadatele, který už zvedal černý praporek.

Praporek se zastavil ve vzduchu a Falco se nervózně, vzrušeně zachvěl. „*Prostě dělej, co můžeš,*“ pomyslel si. „*Lidi to pochopí.*“

„Toto je střelba na předem neznámý dostřel, tak, jak to chodí v bitvě,“ zvolal pořadatel. „První, kdo vypálí dvacet šípů, střelbu ukončí. Šípy vystřelené poté, co se zvedne bílý praporek, se nepočítají.“

Počkal, až to všichni lučištníci odkývají, a zatímco mlčel, Falco zadržoval dech. Lučištníci byli připravení, ruce se vznášely nad šípy.

„Lučištníci, připravte se.“

Pořadatel vyčkal další vteřinu.

„Pal!“

Praporek slétl dolů a dav se užasle zajíkl. Z dvaceti lučištníků jich devatenáct rychle chňaplo po šípu v toulci, ale dvacátý si pro šíp nesáhl.

Když černý praporek slétl dolů, Bryna spustila ruku od toulce, dala se do běhu a tryskem pádila po kolbišti k terčům. Její konání ostatní lučištníky očividně zmátlo, a když jí obloukem letěl nad hlavou první šíp, byla už o třicet yardů dál. V davu propukla vřava.

Je tohle dovoleno?

Je tohle dovoleno jí?

Od pořadatelů žádná reakce nepřišla. Žádná střelecká linie vyznačena nebyla, takže se nedalo nijak přesně říci, kde mají lučištníci stát. Pravidla porušena nebyla a Bryna pádila dál.

Zatímco se Bryna blížila k terčům, přelétla jí nad hlavou už druhá salva šípů. Ale Bryna se potřebovala dostat tak blízko, aby vyrovnala

výhodu mnohem silnějších mužských luků. Teprve pak dojde na ty dvě věci, v nichž vynikala... rychlost a dovednost. Většina lučištníků stihla vypálit ještě třetí šíp, než Bryna smykem zastavila. Zaklekla a vyšetřila si ještě okamžik, aby se srovnala. Pak sáhla přes rameno, popadla šíp a zahájila palbu. A teď dav propukl v jáсот.

Ruka se Bryně jenjen míhala, když oslnivou rychlostí nasazovala šípy na tětívu, napínala luk a páčila.

Falco nikdy neviděl, aby někdo střílel tak rychle, a připadalo mu, že uplynulo jen pár okamžiků, než vyskočila na nohy a zvedla ruku do vzduchu. Sedm šípů jí ještě obloukem letělo nad hlavou, ale bílé praporky už šly nahoru a pořadatelé se dívali. Žádný z těch šípů už se nebude počítat. Bryna vypálila svých dvacet. Čas pro střelbu simulující dostřel v bitevní vřavě vypršel.

Pavilón byl v šoku. Něco takového ještě nikdo z nich nikdy neviděl, a přesto nemohl nikdo tvrdit, že by Bryna porušila pravidla. Jen to prostě dosud ještě nikoho nenapadlo. Bellius zuřil, což se ostatně dalo čekat, i mnohé další šlechtice to pobouřilo, ale stejně tolik lidí to pobavilo, a někteří dokonce žasli. A mezi nimi byl přinejmenším jeden, komu Brynina neobvyklá taktika udělala vyloženě radost.

„Bravo!“ provolával vzrušeně zavallitý Merryweather. „Bravo!“ Nadšeně vyskočil na nohy a tleskal, co mu síly stačily.

Falco potřásl hlavou a sledoval, jak se pořadatelé scházejí k poradě. Skóre byla spočítaná. Stuha připravená. Po delší diskusi, která vyvolala mezi diváky neklidný šum, byli vyzváni dva lučištníci, aby předstoupili před pavilón. Jedním byl očekávaný favorit Allyster Mollé. Druhým Bryna Godwynova.

Šum se změnil v jáсот, když vítězové předstoupili před pavilón a vyslanec vstal, aby je přijal. Podíval se na Allystera a uznale mladému šlechtici pokynul. Pak se zadíval na Brynu a jeho výraz zpřísněl.

„Ve skutečné bitvě by ses dostala do vážných problémů, kdybys nechala nepřítel proniknout tak blízko, slečno Godwynova,“ řekl.

Bryna ztěžka polkla a červené tváře jí znachověly ještě víc.

„Ale jsem si jist,“ pokračoval vyslanec, „že pokud by se tak blízko vůbec dostal, draze by za to zaplatil.“

„To by zaplatil, pane,“ odpověděla Bryna. Hlas se jí maličko třásl.

Vyslanec se konečně obměkčil. Vrásky na obličejí se poskládaly do úsměvu, ale lučištníky oslovil obřadně vážným tónem.

„Královna Wrathu takové jako vy potřebuje,“ začal. „Vzdáte se svého bohatství a výsad a pojedete se mnou do Wrathu?“

„Ano,“ odpověděli společně.

Allyster se očividně dmul pýchou, že se mu dostalo od vyslance takové přízně, ale Bryniny oči pátraly v pavilónu po jiné tváři. Po tváři toho, jehož souhlasu by si cenila mnohem, mnohem víc.

Falco se zakláněl, až uviděl Brynina otce. A pak se díval, jak spolu sdílejí soukromou chvílku beze slov. Sir Gerallt hleděl dolů na svou dceru a přísný výraz jeho tvář neopouštěl, ale pak se mu koutek úst téměř nepostřehnutelně zvedl a maličko, nepatrně přikývl. Bryna se div nerozplakala, spodní ret se jí roztrásl, ale ovládla se, nemůže přece otce uvést do rozpaků slzami. A pak si i ona dovolila úsměv, úsměv, který jí rozzářil tvář, jako by vyšlo slunce.

„Tak jo,“ vydechl Falco, jako kdyby vedle něj seděl Malaki. „Možná i je docela hezká.“

Výzva

Poprvé za ten den se šel Falco poohlédnout po nějaké práci, ale ne po jen tak ledajaké práci. Klání se chýlilo ke konci a on chtěl něco, co by vyžadovalo pobývat v popředí pavilónu. A tak nakonec, zatímco se odnášely lučištnické terče, postával Falco s podnosem sladkostí a svůdně vonících likérů pouhých deset stop od vyslancovy levice.

Den klání pomalu končil. Čekala je už jen jedna událost, volně přístupná bitka známá jako řež. Vítězi nekynula naděje na žádné vytoužené místo na Válečné akademii, ale přesto byla řež tím nejtoužebněji očekávaným divadlem a důvod byl nasnadě. Řež byla přístupná komukoli, šlechticům i neurozeným rovným dílem. Mohl se zapojit kdokoli, kdo měl chuť to risknout. Tohle byl zápas pro všechny lidi z Caer Douru, takže nebylo nijak překvapivé, že se na kolbiště hrnuli mladíci ze všech stran.

Všichni byli ozbrojeni kulatým štítem a dlouhým mečem. Ostří mečů, ukutých z bílé kovové slitiny, byla zaoblená a tupá. Ale i když by nedokázala seknout tak jako pravá čepel, pořád ještě mohla zpřerážet kosti a zanechat na nechráněném těle slušné podlitiny. Ta světlá slitina měla ještě tu výhodu, že kde zasáhla, tam po sobě nechávala stříbrnou šmouhu, což představovalo nedocenitelnou pomoc pro pořadatele, jejichž úkolem bylo rozlišit ‚raněné‘ a ‚zabité‘.

Falco si pátravě prohlížel jednotlivé postavy a hledal nápadnou, ocelově modrou zbroj svého kamaráda. Malakiho zbroj nebyla vyleštěná do zrcadlového lesku ani vykládaná stříbrem či zlatem, ani se na ní neskvěly žádné rytiny. Až na lehký olejový lesk vypadala úplně stejně, jako když ji vytáhl z kovářské výhně. Ten zvláštní modrý ocelový lesk říká zbrojíři, kdy kov dosahuje přesně té pravé teploty, aby získal poddajnost a zároveň nabyl tvrdosti, která odvrátí všechny rány vyjma těch nejprudších.

Malaki si svou zbroj dělal sám a všem bylo jasné, v čem spočívá jeho budoucnost.

„Ano,“ pomyslel si Falco, zatímco pořád pohledem propátrával dav. „Z Malakiho by byl dobrý kovář, ale ještě lepší rytíř.“ Stačí, aby Malaki zvířel v řeži, a všechno ostatní už zvládne Falco. Konečně jeho kamarád vstoupil na kolbiště a Falco se zhluboka nadechl, aby se uklidnil.

Malakiho příchod zaznamenali všichni. Někdo se přátelsky, byť poněkud ostražitě usmál, jiní prostě pokývnutím opětovali pozdrav a mnozí šlechtici se trochu přehnaně snažili předstírat, že ho vůbec nevidí. A Belliův syn Jarek, ten na Malakiho hleděl s nepokrytým opovržením. Na rozdíl od většiny ostatních na kolbišti si věřil, že je pro Malakiho de Vane rovnocenným soupeřem. Jistě, mýlil se, ale na to, aby to pochopil, byl příliš domýšlivý.

Zatímco se mladíci navzájem odhadovali, byla přinesena veliká kovadlina, kterou umístili jen pár yardů před pavilónem. Údery na kovadlinu se budou ohlašovat jednotlivá kola řeže. Taková byla věkovitá tradice. Jakmile stála kovadlina na místě, vyhlásili pořadatelé nástup k řeži.

Shromáždění mužové předstoupili, mluvčí pořadatelů je oslovil a diváci natahovali krk.

„Muži z Caer Douru,“ začal. „Všichni znáte pravidla řeže.“

„Žádná nejsou!“ zaburácel dav dávný vtíp.

Pořadatel se shovívavě usmál a pokračoval: „Toto je volně přístupná soutěž, kde každý bojuje sám za sebe.“

Z davu se ozvaly posměšné výkřiky, jako kdyby diváci považovali vyhlašování pravidel za veskrze zbytečné.

„Řež bude rozčleněna na čtyři kola,“ pokračoval pořadatel, „přičemž každé kolo bude ohlášeno úderem na kovadlinu.“

Všichni se podívali na kovadlinu a statného chlapa s obrovským kladivem, který za ní stál.

„Kdokoli, kdo zůstane ležet na zemi déle než pět vteřin, bude z řeže vyloučen.“

„Búúú!“ zahulákal dav.

„Kdokoli, kdo utrpí závažné zranění, bude z řeže vyloučen.“

„Búúú!“ zahulákal dav, a dokonce i soutěžící se usmívali krvelačného apetitu diváků.

„A...“ dodal pořadatel a odmlčel se, aby měl jistotu, že mu všichni věnují mimořádnou pozornost, „kdokoli, kdo bude přistižen při útoku po konci kola, bude z řeže vyloučen.“

„Búúú!“ zahulákal dav, ale úsměvy rychle mizely a smích utichal. Pořadatelé se rozestavěli tak, aby mohli sledovat boj ze všech možných stran.

Falco vycítil u ramene důvěrně známou postavu.

„Teď už je to celé jen a jen na Malakim,“ pravil Simeon.

Falco přikývl. Žaludek se mu bouřil nervozitou.

„On to dokáže,“ řekl. „Na kolbišti není nikdo, kdo by se mu mohl rovnat.“

Simeon souhlasně přikývl. Falco nebyl jediný, kdo měl o Malakiho bojovém umění dobré mínění.

Konečně mohla řež začít. Soutěžící se rovnoměrně rozmístili po celém kolbišti tak, aby mezi nimi zůstávalo nějakých pár yardů místa. Jejich rozmístění bylo v podstatě náhodné a Falco s uspokojením zaznamenal, že Jarek stojí na protější straně kolbiště.

Přilby byly nasazeny, štíty navlečeny a meče taseny, ale když došlo na závěrečné manévrování, Falca náhle přepadl pocit, že je něco špatně. Vypadalo to, že soutěžící kolem Malakiho jsou najednou sice o maličko, ale přece jen blíží. Malaki si zjevně vybral jednoho nebo dva, s nimiž se utká hned na začátku, ale ti ostatní, kteří si zdánlivě vybrali jiné protivníky, byli ve skutečnosti natočeni spíš jeho směrem. Falco svraštil čelo a nápoje na jeho podnose o sebe zlověstně zacínaly.

„Copak je?“ otázal se Simeon.

„To jenom ty rozestupy,“ odpověděl Falco, zvedl ruku a ukázal na ně. „Nevypadá to dobře. Vypadá to, jako by se chystali...“

Falcova slova přerušilo kladivo dopadající na kovadlinu, řež vypukla a nastala mela.

Falco se díval, jak Malaki bleskurychle vyráží do útoku. Mečem vykryl nějakou ránu a štítem zaútočil na svého prvního protivníka. Toho chudáka to úplně odhodilo a Malaki mu hravě podrazil nohy, poslal ho k zemi a zasadil mu ‚osudnou‘ ránu.

Všechno to proběhlo neuvěřitelně rychle a Malaki se už obracel ke svému druhému protivníkovi, když ho překvapil první nečekaný útok. Pohotově zareagoval a ránu vykryl štítem, přičemž se bleskurychle roztočil do protiútok, jenže přitom se na něj vrhli tři další soutěžící naráz. Jeden meč odrážel svým, ale oba dva další ho zasáhly. Jeden ho tvrdě udeřil ze zadu do nohy a druhý ho sekl do boku těsně pod náprsní krunýř. Malaki se odtočil pryč a pokusil se o protiútok, ale škoda už se stala. Na kritických místech na jeho těle zůstaly dvě stříbrné stopy.

Útočníci se stáhli a hledali si nové protivníky, takové, kteří ještě měli šanci vyhrát.

Malakiho šance se rozplynuly. Vypadl.

„Oni ho napadli neoprávněně!“

Falco nemohl uvěřit svým očím.

„Čtyři šli po něm, všichni naráz.“

Sladkosti se sypaly na podlahu, likéry se rozlévaly a Falco cítil, že mu někdo odebírá podnos. Vyjeveně zíral na druhou stranu kolbiště, kde stál Malaki uprostřed pokračující řeže. Ještě chvilku tam jen tak stál, statný a urostlý, jako by nevěděl, co má dělat. Pak pro něj došel jeden pořadatel a vyvedl ho z toho mumraje. Malaki se jako v mráкотách nechal odvést vedle kolbiště, kde na něj čekal jeho otec, Balthazak de Vane.

Falca zabolelo u srdce, když se díval, jak Balthazak sundává Malakimu přílbu a bere svého syna do náruče. Odněkud zdálky se k němu doneslo hlasité kovové zařinčení, kladivo ohlásilo konec prvního kola. Ještě třikrát zazněla kovadlina Falcovi temně do uší a on tomu pořád nemohl tak docela uvěřit. Jeho velký plán, jeho velké gesto přátelství se rozplynulo vniveč. Malaki měl vyhrát. Jak se to všechno mohlo takhle zvrtnout?

„Je mi to líto, Falco.“

Falco ucítil na rameni Simeonovu ruku a pomalu přišel zase k sobě. Díval se z pavilónu, jak pořadatelé přivádějí vítěze řeže.

Byl to Jarek.

Bellius vyšel dopředu, aby zatleskal synovi obklopenému chumlem přátel. Všichni oslavovali jeho vítězství, ale všichni se taky bujaře chechtali. Očividně je něco rozjařilo.

Jarek poodstoupil od svých přátel, podíval se na otce a zahrozil mu prstem, jako by peskoval nezvedené dítě. Bellius si položil ruku na hrud' a povytáhl obočí, jako by říkal: „Kdo? Já?!“

Falcovi svitlo.

Tohle celé naplánoval Bellius. Tak nebo onak zařídil, aby si několik soutěžících vybral v řeži jako svůj první cíl Malakiho. Než si diváci uvědomili, co se děje, bylo pozdě. Malaki byl venku.

Hubené Falcovy ruce se zařaly v pěst, ale když se obrátil k Belliovi, ucítil na lokti Simeonův pevný stisk.

„Ne, Falco,“ řekl starý bitevní mág. „Ničemu bys tím nepomohl.“

Falco se mu chtěl vykrotit, ale Simeon neměl ani se svými šesti křížky na hřbetě problém svého neduživého sluhu zkrotit. Falco potla-

čil zklamání a odvrátil se od oslav. Neviděl vztek na Dariově obličej, neviděl znechucený výraz sira Williama. Cítil jen vlastní zklamání a zklamání svého přítele. Dokonce i diváci byli nějak zaraženější, než bylo na závěr klání obvyklé.

Konečně předstoupil Bellius se závěrečným projevem a nemohl být sebevědomější a nafoukanější.

„Lidé z Caer Douru,“ začal. „Dnešek je velkým dnem. Nejenže bylo jedenáct našich nejlepších vybráno k výcviku na Válečné akademii, ale také se k nám domů vrátil jeden, který již výcvik dokončil.“

Dav se rozjásal a Darius povstal.

„Už je tomu mnoho let, co pověst tohoto města poskvrnil stín šílenství.“

Zde se nejeden člověk zahleděl Falcovým směrem.

„Ale dnes je ta hanba smyta. Dnes vítáme doma našeho nového bojovníka, největšího bitevního mága, jakého kdy město Caer Dour poznalo. Daria Voltaria!“

Belliova přehnaná chvála Daria zřetelně uvedla do rozpaků, ale vztáhl ruku, aby davu poděkoval za nadšení, a Belliův hlas nabral mnohem vážnější tón.

„A jak dobře načasovaný je jeho návrat.“ Bellius vážně příkyvoval. „Zde rozhodně zasáhl prst osudu. Protože právě teď se blíží k našemu městu ferocijská armáda, armáda Posedlých s démonem v čele.“

Když Bellius připomněl divákům nebezpečí, které se valí na jejich domov, radostné nadšení vyprchalo.

„Ano,“ pokračoval Bellius. „Osud se na nás určitě usmívá. Protože nyní zde máme válečníka, který se dokáže postavit démonovi, jenž by se jinak zmocnil našich duší.“

Bellius se dostával do varu, ale Falco byl vůči jeho slovům hluchý. On žádné vzrušení necítil. Jen hořké zklamání a sílící nenávisť.

„Ferocijská armáda prorazila illicijskou obranu,“ pokračoval Bellius. „Ale valentijské muže nezlomí a dnes jsme viděli proč. Valentijští válečníci jsou ti nejlepší ze všech sedmi království. Dnes jsme bojovali v duchu přátelství a soutěživosti. Ale zítra vyjedou mnozí z nás do boje o život. A proto vyhláším dnešní den dnem zvláštních oslav, dnem vítězství. A klání prohlašuji za...“

„Počkat!“

To jediné slovo v sobě neslo tak přesvědčivou váhu, že se lidé rozhlíželi, kdo to řekl. Dívali se na sira Williama Chevaliera, na Daria, dokonce i na Simeona, ale směrem k Falcovi Danté se nepodíval nikdo.

Bellius, zjevně roztrpčený, že byl přerušen, se znovu nadechoval k řeči.

„Počkat!“ opakoval Falco a teď už o mluvčím nebylo pochyb.

Lidé na něj nevěřičně zírali, ale Falcovi už bylo všechno jedno.

„Klání ještě neskončilo,“ prohlásil s pohledem nesmlouvavě upřeným do Belliových vztekklých očí. „Chci vznést výzvu.“

„Ty?“ opáčil Bellius tónem, který nemohl být opovržlivější. „Ty že chceš vznést výzvu?“

„Ano.“

Bellia tak očividně směšný návrh zřetelně rozzuřil, ale všichni věděli, že sluha nesluha, Falco je v právu.

„Tak si ji tedy vyslechněme,“ řekl Bellius s posměšným úšklebkem. „Kohopak ty chceš vyzvát?“

„Ta výzva nebude ode mne,“ odpověděl Falco. „Mluvím za jiného.“

„Za koho?“ vyjel na něj Bellius a z jeho tónu bylo jasné, že mu dochází trpělivost.

„Za Malakiho de Vane,“ odpověděl Falco.

„Za toho kovářského kluka?“ odfrkl si Bellius, ale jeho úšklebek najednou vypadal maličko nuceně. „Za toho, co právě vypadl v prvním kole řeže?“

„Přesně za toho.“

„Dobrá,“ uchechtl se Bellius, jako by předpokládal všeobecnou shodu na tom, že je to naprosto nesmyslné. „Dobrá,“ opakoval, když lidé tiše vyčkávali, až bude pokračovat. „Vznést takovou výzvu bude vyžadovat dvojí vyjádření důvěry, jedno od válečníků a druhé od šlechty.“

Jeho úsměv opět získal na sebevědomí, protože ho nenapadal nikdo, kdo by takovou výzvu podpořil. Zrovna chtěl celou záležitost uzavřít, když předstoupil Simeon a postavil se Falcovi po bok.

„Já hlasuji pro výzvu Malakiho de Vane.“

Překvapený pavilón byl rázem samé zajíkání a šepot, zpráva o podpoře se roznášela mezi diváky a tichý šum se šířil.

Koutkem oka Falco viděl, že Malakiho otec přivádí svého syna před pavilón. Malaki vypadal pořád naprosto zdrceně, a když vzhlédl a podíval se na Falca, jeho výraz jasně naznačoval, že představa, že ze sebe má udělat pitomce dvakrát za jeden den, se mu nijak nezamlouvá. Ale Falco kamarádovu tichou prosbu ignoroval.

„Výborně!“ zavřel Bellius, který nedokázal uvěřit, že tahle fraška mohla zajít tak daleko. „To je jeden hlas od šlechty. Teď už ti stačí jen...“

„To se ve mně pleteš!“ přerušil ho Simeon. „Já nemluvím jako šlechtic. Já hlasuji za válečníky.“

„A co tvůj dům?“ namítl Bellius. „Co tvé bohatství a pozemky?“

„Dar,“ odtušil Simeon, „od přítele, dávno mrtvého.“

Bellius se rozchechtal, jako by ho samotného překvapilo, že se nechal tak napálit. Ale teď byl jeho smích upřímný.

„Tak dobrá,“ řekl. „Teď už potřebujeme jen hlas od šlechty.“ S chabě zastřenou výhrůžkou v očích se rozhlédl kolem po svých družích. „Kdo bude hlasovat pro tuto výzvu jako druhý?“

„Já!“ ozval se Falco.

Pavilón se ohromeně, nevěřičně rozšuměl, všechny zraky se zase znovu obracely k Falcovi.

„Cože?“ užasl Bellius. „Ty! Sluha!“

Mnoho šlechticů propuklo v smích, jako by šlo o nějaký podařený žert, ale pak se opět ozval Simeon.

„Opět se mýlíš,“ pravil starý bitevní mág klidně. „Falco Danté není sluha, ale syn šlechtice. On se pouze rozhodl sloužit.“

Lidé oněměli. Dokonce i šepot utichl, ale Bellius byl vzteky bez sebe.

„Byl vzat do služby, aby splatil otcovy zločiny!“

„Ne, Bellie,“ zamítl to Simeon. „Nebyl. Přešel do mé péče jako součást slibu, který jsem dal jeho otcí.“

„Ale to je směšné.“ Bellius zalapal po dechu. „Všichni vědí, že v tvé domácnosti slouží už léta.“

„To je pravda,“ uznal Simeon. „Ale slouží z vlastní volby, nikoli z povinnosti. Falco je urozeného původu a jeho hlas je platný.“

Bellius blýskal temnými očima ze Simeona na Falca. Vypadal jako zvíře zahnané do kouta a na okamžik se zdálo, že nad sebou snad ztratí vládu. Ale pak se na jeho tvář vrátil úsměv.

„Budiž,“ řekl. „Vaše výzva je přijata. Nechť vyzyvatel předstoupí.“

Falco se odvrátil od Bellia a Malakiho otec postrčil syna k pavilónu. Balthazak byl stejně překvapený jako všichni ostatní, když uslyšel, že si Falco podržel svůj urozený původ, nicméně nehodlal propást šanci zlepšit synovy vyhlídky.

Malaki byl v šoku a klopýtal před pavilón jako v mrákotách. Očividně si ani neuvědomoval, že je nyní absolutním středem pozornosti. Prostě jen vyjeveně zíral na člověka, o němž si *myslel*, že ho zná, na člověka, s nímž se kamarádil, kam až mu paměť sahala. Rozčileně vraštil čelo a v tmavě hnědých očích to nebezpečně žhnulo. Ale pak uviděl na Falcově obličeji něco, co mu vyhladilo vrásky a zjemnilo žár v očích.

Strach. Nikoli strach z názorů vlivné šlechty, ale strach, že se možná zmýlil ve svém úsudku. Strach, aby kvůli tomu nepřišel o přítele.

Když se na něj Malaki zadíval, Falcovi uvázl dech v hrdle, ale pak chmury z kamarádovy tváře odplynuly a v očích se objevilo něco jako úsměv. A byl to úsměv, který říkal: „Ty jsi ale idiot, Falco Danté. Jen počkej, jak to ode mě schytáš, až tohle skončí!“

„Tak, pane de Vane,“ navázal protivně zpěvavě Bellius. „Vybereš si rytíře pro svou výzvu sám, nebo to necháš na tom svém neduživém lordíčkovi?“

Malakího oči přeskakovaly z jedné urozené tváře na druhou. Bylo mezi nimi i pár skvělých válečníků, ale Malaki si nedokázal představit, že by kdokoli z nich šel proti Belliově vůli a jeho výzvu přijal. Sir Gerallt Godwyn by to možná udělal, ale Malaki zase nechtěl dostat do překerní situace Brynina otce.

Znovu to byl Falco, kdo ticho prolomil.

„Já ho vyberu,“ ozval se.

Bellius se usmál a mávl nad tím rukou, jako by na tom, kdo bude vybírat, nijak nezáleželo. Pokud šlo o šlechtice z Caer Douru, Bellius Snidesson měl prostě příliš velkou moc.

Nepříjemné ticho se protahovalo, všechny zraky spočívaly na Falcovi. Naposledy střelil pohledem po Malakim, pak se obrátil k Belliovi, ale ten nic neřekl, jen vyčkával, co řekne Falco. Mlčení začínalo být tíživé a Bellius netrpělivě povytáhl obočí, ale Falcovi najednou vyschlo v ústech. Pak si olízl rty a promluvil.

„Vyzývám sira Williama Chevaliera,“ řekl. „Vyzývám královnina vyslance.“

At' sluha, či urozený pán

Jestli lidi překvapilo to, co se dělo dosud, tak z toho, co Falco navrhl nyní, čili aby královský vyslanec od wrathského dvora přijal výzvu k souboji od syna městského kováře, dočista oněměli. Dokonce i Bellius ztratil řeč.

„Co... Já... Tohle...“ blábolil nesouvisle.

Nervózně se uchechtl, ale jakékoli stopy veselí z jeho tváře odplynuly. A zrovna když se zdálo, že se snad znovu vzchopí k řeči, vztyčila se za ním vysoká postava a všichni se zahleděli na sira Williama.

Vyslanec prošel kolem Bellia a zastavil se pouhých pár stop před Falcem. Až dosud si Falco nikdy neuvědomil, jak impozantní je to postava, tento vyslanec, ale neucouvl a přinutil se hledět zpřímá do jeho strohých, šedých očí.

„Jak se jmenuješ, chlapče?“

„Falco, pane,“ odpověděl Falco, vyděšený jako nikdy v životě. „Falco Danté.“

„Danté?“ opakoval vyslanec, jako by mu to jméno něco říkalo.

„Ano,“ ozval se zpoza něj Bellius. „Toto je syn Aquily Danté, toho, který zhanobil naše město.“

Vyslanec po něm krátce střelil pohledem, ale kromě tohoto drobného rozmrzelého gesta Belliovu poznámku ignoroval.

„A pročpak jsi *ty* nebojoval v klání?“ zeptal se Falca.

„Pche!“ uchechtl se Bellius. Mnozí šlechtici v pavilónu jeho pohrdavý úsměšek napodobili, ba někteří se dokonce otevřeně chechtali, jako by pouhá ta představa byla nemyslitelná.

„Falco není neschopný,“ ozval se Simeon zpoza Falcova ramene.

„Ne,“ souhlasil Bellius. „Není, pokud je meč z vrbového proutku a souboj netrvá déle než pár vteřin.“ Belliova nevraživost opět našla podporu a Falco zahanbeně svěsil hlavu. „Pan Danté má křehké zdra-

ví,“ vysvětloval Bellius. „Jeho zdravotní stav má i svůj název, nicméně mnohem snáze ho lze popsat jako neduživost.“

Další smích, ale rovněž přibývalo těch, kteří nad Belliovou jízlivostí rozpačitě věsili hlavu.

„Falco je postižený souchotinami,“ objasnil vyslanec Simeon a jeho nevidomý pohled dal Belliovi jasně najevo, že udělá dobře, když se svou uštěpačností přestane. „Je jimi stížen od dětství.“

Při zmínce o souchotinách střelil vyslanec pohledem po Falcově čele, kde byla těsně pod linií vlasů maličko viditelná zvláštní vyrážka. Koutky úst se mu svěsily a oči podezřívavě přimhouřily, jako by měl důvod o této diagnóze pochybovat.

Vyslancovy zjevné pochyby zabořily Falca víc než jakékoli Belliovy posměšky, ale Falco se se svými tělesnými nedostatky vyrovnal už dávno. Ani pochyby, ani posměšky pro něj nebyly ničím novým, a tak zvedl hlavu a znovu se podíval vyslanec do očí.

„A co doufáš touto výzvou získat, pane Danté?“ otázal se vyslanec.

„Pro sebe nic.“

„A pro svého přítele?“

„Jen to, že ho budeš posuzovat stejně, jako bys posuzoval jakéhokoli jiného muže, který tu dnes bojoval. A pokud zvítězí, tak bys mohl zvížít, jestli ho nevezmeš s sebou do Wrathu.“

Ze všech stran se ozývalo užaslé lapání po dechu, ale vyslanec se jen usmál.

„Pokud zvítězí?“ opáčil s nelíčeným pobavením.

Falco horlivě přikývl.

„Nepodřel by si meč ani minutu,“ řekl vyslanec a v kamenně šedých očích se zablesklo.

„Do dvou minut bude jeho meč na tvém hrdle,“ prohlásil Falco a svou troufalostí překvapil dokonce i sám sebe.

Vyslanec to chvástání ocenil a úsměv se mu vrátil.

„A jakpak tě napadlo, že by královnin vyslanec mohl tvou výzvu přijmout?“ zeptal se.

Tohle byla alespoň otázka, na kterou byl Falco připravený. Na rozdíl od Valentie, kde platily zákony urozeného původu, Illicie byla meritokratická. Takže se dalo říci, že úsilí a úspěch se cenily víc než šťastná náhoda rodového původu.

„Jsi Illician,“ řekl. „Vy byste nepovažovali pod svou úroveň přijmout výzvu ani od toho nejnižšího sedláka.“

Vyslanec chvíli hleděl Falcovi do očí. Pak úsměv z jeho tváře zmizel.

„Dám ti tvé dvě minuty,“ řekl. „Jestli tvůj přítel bude na konci výzvy pořád ještě třímát meč, *zvážím* pro něj místo na akademii.“

Falco se vznášel v oblacích.

„Ale,“ varoval ho vyslanec, „nebudeme bojovat tupým mečem bez špičky. Pro něj by nebyl žádný zvláštní úspěch udržet si svůj meč proti meči, který nemůže zabít. Buď budeme bojovat s opravdovými meči, nebo vůbec ne.“

Tohle Falco nepředvídal, ale teď už se nedalo vycouvat. Ani se na Malakiho nepodíval a rovnou přikývl.

„Budiž,“ řekl vyslanec a odepnul si plášť. Pak se obrátil k Belliovi, jako by už bylo rozhodnuto. „Ať přinesou dvouminutový knot.“

„Ale... ale...“ blekotal Bellius, ale věci už zašly tak daleko, že to ani on nemohl zastavit.

Vyslanec vyšel na kraj pavilónu a lidé z Caer Douru se natlačili kolem a vytvořili tak pro soupeře přirozenou arénu.

„Kdo půjčí kováři zbraň?“ zeptal se vyslanec, zatímco se opásával mečem.

„Může si vzít můj,“ ozval se Simeon, sundal si pás a podal Falcovi svůj meč.

Falco se na svého pána usmál a přešel s mečem ke kraji pavilónu. Jako by se mu meč v ruce rozezněl, jako by zvučel vysokým, jasným tónem. Na okamžik zaváhal a Simeon se na něj pátravě zahleděl.

Falco se obratem vzpamatoval, podíval se z pavilónu dolů a hodil meč Malakimu, ale meč dopadl na zem, Malaki se pro něj musel shýbnout a lidé se rozesmáli. Když se Malaki zase narovnal, děkovně kývl na Simeona a pak přeskočil pohledem na Falca.

A jestli dostaneš šanci, tak bojuj ze všech sil.

„Tak tohle jsi měl na mysli...“

Malakiho hnědé oči se rozzářily a bylo jasné, že příležitost získat znovu trochu hrdosti rozhodně nepromarní. S hlubokou úctou tasil Simeonův meč, pás s pochvou odložil na vyvýšený okraj pavilónu a odebral se zaujmout postavení v aréně.

Vyslanec přešel doprostřed pavilónu, odkud sestoupil po dvou širokých schodech dolů na kolbiště. Ale pak, když si přehazoval meč z jedné ruky do druhé, zahlédl Falco něco, nad čím se mu zatajil dech. Malou insignii, vyrytou do čepele těsně pod jílcem. Nikdo jiný si toho zřejmě nevšiml, nebo pokud ano, tak nevěděl, co to znamená. Ta rytina znázorňovala tři horské štíty. Emblém rytířského řádu, jehož pověst byla legendární.

Emblém rytířů Adamantu.

William Chevalier patřil k jednomu z nejobávanějších vojenských uskupení, jaké kdy svět nosil.

„Ach, do prdele!“ pomyslel si Falco. „Co jsem to jen provedl!“

Krev mu vyprchala z obličejce, když se díval, jak vyslanec nastupuje do souboje s jeho kamarádem. Malaki vypadal překvapivě klidně a Falco se musel krotit, aby na něj nezařval, ať si dává pozor. Možná bude lepší, když Malaki nebude vědět, čemu čelí. Předstoupili dva pořadatelé s částmi zbroje, ale vyslanec je mávnutím ruky zahnal pryč. On si nevezme do souboje větší ochranu, než mu skýtá běžný oděv. V odpověď Malaki odmítl přílbu, kterou mu podával otec, gesto, které diváci jasně považovali za pošetilé.

Konečně stáli ti dva proti sobě a vyslanec se podíval k pavilónu, kde už čekali dva pořadatelé s připravenou svící a tenkým voskovým knotem, zavěšeným na malém kovovém tácku. Knot bude hořet přesně dvě minuty a pořadatelé čekali už jen na pokyn od vyslance.

„Můžete,“ sdělil jim a obrátil se proti Malakimu.

„Toto je svobodná výzva Malakiho de Vane určená siru Williamu Chevalierovi z Eltzu,“ ohlásil mluvčí pořadatelů. „Je to výzva omezená časem,“ dodal. „Pokud bude po dvou minutách pan de Vane stále třímat meč, bude výzva považovaná za úspěšnou.“

Lidé z Caer Douru zadrželi dech.

„Bojovníci, jste připraveni?“

Dvě přikývnutí sdělila mluvčímu požadovanou odpověď.

Přiložili svíci a knot začal hořet.

„Bojujte!“ zařval mluvčí a všechny zaskočilo, jak rychle na sebe soupeři zaútočili.

První třesk mečů přišel tak ostře a prudce, až si byl Falco jistý, že jeho kamarád je poražen. Nakolik byl Malaki urostlý a statný, pořád to byl ještě mladík, ale jestli si někdo myslel, že na něj vyslanec kvůli tomu půjde zlehka, šeredně se zmýlil.

Sir William zaútočil sérií ran, které donutily Malakiho ustupovat tak rychle, že mnoho diváků muselo uskakovat z cesty, aby nepřišli k úhonně, ale pak přešel do útoku kovářský syn. Jednu ránu zacítil na vyslančův krk a vzápětí švihl nízko, jako by chtěl svému protivníkovi utít nohu v koleni.

Každá rána se setkala s jistým a přesným krytím, ale Malakiho útoky byly tak důrazné, že teď byl nucen ustupovat vyslanec. Pomalu couval a diváci se opět přesouvali, aby jim udělali prostor.

Falco se spokojeně usmál. Malaki byl ve svém živlu a chvíli to vypadalo, že by snad i mohl získat vrch. Pak ale vyslanec najednou vykročil dopředu přímo proti Malakiho útoku a zachytil mladíkovu čepel svým mečem. Vylétl roj jisker, a než stihl Malaki čepel vyprostit, vyslanec mečem zatočil a prudce s ním švihl do strany.

Diváci se zajíklí, Malaki zavrával, ale první vyslancův pokus o odzbrojení skončil nezdarem. Malaki obrátil své vyprošťování do útoku, ale vyslanec to předvídal a znovu se mu pokusil vyškubnout meč z ruky.

Falco sebou polekaně trhnul, protože to vypadalo, že tentokrát Malaki o meč přijde doopravdy, ale nějak ho udržel, a dokonce se mu podařilo předstírat útok, který vyslance překvapil, shýbl se pod ním a Malaki se ho pokusil praštit jílcem. Jenže vyslanec před ránou uhnul a volnou rukou chytil Malakiho za zápěstí. A pak dřív, než si někdo uvědomil, co se děje, otočil Malakim kolem dokola, takže se mu levou rukou zahákl pod krkem, a přitiskl mu meč ostrím na zápěstí.

Malaki znehybněl, ostrá ocel spočívala přímo na tepnách.

Jiskřivá akce zničehonic skončila a z davu diváků se ozvaly překvapené výkřiky.

„Na kovářského synka jsi bojoval dobře,“ zašeptal vyslanec do ucha svému protivníkovi a významně poklepal Malakimu mečem po zápěstí. „Tak, a teď odhod' meč!“

Falco otráveně zatínal pěsti a vraštil čelo. Díval se, jak Malaki spouští meč a poraženecky sklání hlavu. Už zklamaně zavíral oči, když Malaki meč najednou pevně sevřel, hodil hlavou dozadu a udeřil vyslanec do obličeje.

Diváci hromadně vyjekli, vyslanci se po obličeji rozlila krev a odklopýtal dozadu, tvrdá rána mu rozbila nos. Malaki se mu otočkou vytrhl a dotočil se rovnou do dalšího útoku. Ten nečekaný útok vyslancem zjevně otrásl, ale když se Malaki pokusil seknout ho mečem, nějak se mu podařilo ránu odrazit. Pořád ustupoval, ale vykryl i další útok a pak další, i když neustále mrkal, aby vyhnal z očí krev a mžitky.

Malaki se snažil využít situace, jak jen to šlo, ale vyslanec najednou přestal ustupovat a vyrazil do útoku. Protivníci zkřížili meče a napjali síly, a pak vyslanec Malakiho odstrčil, až mladík zavrával, a loktem ho udeřil přes ústa. Malaki plival krev a vrával dozadu, a v tu chvíli zaútočil vyslanec naplno.

Falco ještě nikdy neviděl, aby někdo útočil tak rychle a tvrdě, a Malaki se pod tím útokem prostě sesypal. Rány odrážel už jen z ryzího zoufalství a poprvé vypadal zranitelně a bojácně. Ale vyslanec ne-

polevil, dokud Malakiho nedonutil klesnout na kolena. Nakonec bleskurychle opsal hrotem meče kruh a Malakiho meč volně odlétl. Pak královnin vyslanec smrtící rychlostí švihl mečem shora dolů.

Čepel se zastavila pouhý palec od Malakiho šjíje a mladík nemohl dělat nic než klečet tváří v tvář porážce. Byl vyčerpaný. Byl poražen.

Falco se na to vyjeveně díval. Bylo po všem a dav mlčel. Neožýval se žádný jásot, žádný potlesk. Nikdo nevěděl, jak reagovat. Všichni se prostě jen dívali, jak vyslanec stojí nad Malakim a jeho meč se vznáší nad Malakiho šjíjí.

„Ehm!“

To diskrétní zakašláni přitáhlo všechny zraky zpátky k pavilónu.

„Promiňte, pane,“ ozval se mluvčí pořadatelů. „Ale... eh...“

„Co je?“ zeptal se sir William, aniž spustil oči z Malakiho.

„Ten knot, pane. Ty dvě minuty...“

Vyslanec meč neoddálil, ale oči mu zpozorněly a naklonil hlavu k mluvčímu.

„To odzbrojení přišlo až po stanoveném čase,“ vysvětloval pořadatel omluvně. „Výzva se bere jako vítězná.“

Dav vyčkávavě zafuněl a všichni čekali, co vyslanec udělá. Mohli čekat nevoli. Mohli čekat rozpaky. Ale rozhodně nečekali smích, tichý, hluboký chechot.

Sir William se pomalu narovnal z popravčího postoje, zvedl meč a oťfel si zakrvácený nos do rukávu. Pak shlédl na svého protivníka a napřáhl k němu ruku. Malaki, ještě v mrákotách a celý rozklepaný z toho vypětí, uchopil podávanou ruku a nechal si od vyslance pomoci na nohy. Pak, k obrovskému uspokojení diváků, vzal vyslanec Malakiho za zápěstí a zvedl mu ruku do vzduchu.

Teď už se mohli diváci rozjásat a ach, jak jásali!

Zatímco Malaki z toho byl dočista ohromený, vyslanec ho obracel kolem dokola, aby přijímal aplaus ze všech stran. Konečně jásot opadl, vyslanec Malakiho pustil a o kousek ucouvl, aby se na něj podíval.

„Ještě se máš hodně co učit, Malaki de Vane,“ řekl. „Ale bojuješ dobře, na někoho tak mladého... Velmi dobře,“ opakoval, když zvedl ruku k rozbitému nosu.

Malaki se mohl hanbou propadnout nad tím, co mu provedl, ale vyslanecova slova ho zároveň hluboce potěšila. Úžasný závěr klání všechny zcela uspokojil, ale vyslanec ještě tak úplně neskonal. Díval se, jak se Malaki rozpačitě ošívá pod tolíkerou chválou a obdivem davu, a pak se upřeně zahleděl mladíkovi do očí.

„Královna Wrathu takové jako ty potřebuje,“ začal.

Malakimu se sevřelo hrdlo a do očí mu vhrkly slzy. Všichni věděli, co přijde dál.

„Vzdáš se svého bohatství a výsad a půjdeš se mnou do Wrathu?“

V prvním okamžiku nedokázal Malaki ani promluvit. On neměl ani bohatství, ani výsady, ale všichni věděli, že ta slova jsou pouhou formalitou.

„Ano,“ vypravil ze sebe nakonec a dav znovu propukl v jásot.

Vyslanec uspokojeně přikývl a ustoupil, protože k Malakimu už se drali gratulanti, aby poblahopřáli hrdinovi, kterého mohli poctivě nazývat svým vlastním. Malaki doslova vrávoral pod takovým nápořem upřímného, přejícného nadšení. Když ho otec popadl do náruče a zvedl ze země, dal se do smíchu. Ale když ho otec postavil zase na zem, rozhlédl se po lidské hradbě, pak se podíval nahoru do stínu pavilónu a tam do očí svému kamarádovi.

Jako by okolní vřava utichla, když se ti dva na sebe dívali. Oba věděli, že tímhle se všechno mění, že ode dneška už nic nebude takové jako dřív. Malakiho sny se naplnily, a pokud šlo o Falca, nu, ten přijde o jediného skutečného přítele, jakého kdy měl. Oba to věděli a oba se s tím smířili. A i když to Malaki nevyřkl nahlas, vzkaz v jeho tmavě hnědých očích byl jasný a srozumitelný.

„*Já jsem tvůj přítel, Falco Danté,*“ stálo v nich. „*Ať sluha, či urozený pán, vždycky budu tvým přítelem.*“

Falcovy zelené oči se v odpověď jasně rozzářily, a pak už se jen díval, jak kovářského syna zvedají do vzduchu a odnášejí k ostatním nováčkům, kteří vítězně prošli kláním.

Mágové

A tak bylo po klání, ale ne všechny výsledky potěšil. Mnozí šlechtici sdíleli názor Bellia Snidessona, že dodržování pravidel bylo na hraně. A jen samotná představa, že šlechtici jako Jarek by se měli dělit o slávu se synem nějakého kováře! Zlostně zachmuřený Bellius postával v pavilónu stranou od ostatních a směr jeho pohledu dával jasně najevo, koho viní z nepřijatelných událostí, k nimž dnešního dne došlo.

Falco se snažil tu vlnu hněvu, namířenou na něj, nevnímat. Jediné, po čem teď toužil, bylo sejít dolů, poblahopřát Malakimu a pavilón co nejnenápadněji opustit. Převzal od jednoho pořadatele Simeonův meč, vrátil ho do pochvy, kterou nechal Malaki na kraji pavilónu, a odnesl ho svému pánovi.

„Blahopřeji, Falco,“ řekl starý bitevní mág, když se zase opásával svým mečem. „Tvůj ztřeštěný plán se podařil.“

„Děkuji, pane,“ řekl Falco s rozpačitým úsměvem.

„Pane?“ opáčil Simeon. „Po tom tvém dnešním veřejném přiznání k urozenému původu?“

„Kdyby ti to nevadilo.“

„To tě ta hanba pořád tak tíží?“ zeptal se Simeon tiše.

„Cítil bych se tak mnohem lépe,“ odpověděl Falco. „Alespoň prozatím.“

„Tak tedy prozatím,“ ustoupil Simeon. „Ale nemůžeš se ve službě schovávat věčně.“

Falco chápavě přikývl.

„Tak, a teď jdi poblahopřát svému příteli.“

Falco se obrátil a zamířil doprostřed pavilónu k malému schodišti, ale než stihl vůbec někam dojít, objevil se pod schody vyslanec. Na zkrvavený nos si tiskl bílý ručník a stoupal rovnou k němu. Falco zadooufal, že třeba kolem něj projde bez povšimnutí, a chvíli to tak

opravdu vypadalo. Ale pak se vyslanec zastavil, sňal si z obličeje zakrácený ručník a podíval se na něj.

„Dnes jsi svému příteli prokázal velkou službu,“ řekl tiše.

Falco uhnul pohledem. Vyslanec se rozhlédl po pavilónu a zaznamenal hmatatelné nepřátelství, jasně namířené na Falca.

„Doufám, že to za to stálo.“

„Stálo,“ odpověděl Falco, střelil po vyslanci pohledem a v zelených očích se mu zablýsklo.

Vyslanec přikývl a už to vypadalo, že se odebere dál, ale pak se znovu zastavil.

„Já jsem se s tvým otcem nikdy nesetkal,“ řekl. „Jen jsem občas slyšel, co udělal.“

Falcovi hořely tváře hanbou.

„Ale mohu ti říci toto, Falco Danté. Za ta léta, kdy tvůj otec působil jako bitevní mág, zachránil život tisícům lidí.“ Vyslanec čekal, až se mu Falco znovu podívá do očí. „Můžeš být pyšný na to, jak žil,“ řekl. „Byť ne na to, jak zemřel.“

Falco ztěžka polkl a rozpačitě sklopil hlavu.

Jeho rozpaky byly vyslanci lhostejné. Pohledem přeskočil na Simeona, stojícího pár kroků za Falcem.

„Tak souchotiny, říkáš?“

„Od pěti let,“ odpověděl Simeon.

Vyslanec našpulil rty, jako by o tom stále nebyl přesvědčen.

„Ty máš nějakou povědomost o té chorobě?“ zeptal se Simeon, jako by mohl vidět pochybnosti na vyslancově tváři.

„Tak trochu,“ odpověděl vyslanec. „Ta vyrážka,“ dodal a ukázal na Falcovy vlasy, „je horší v zimních, nebo v letních měsících?“

Falcovi bylo trapně, když si ti dva spolu takhle přes něj povídali o jeho zdravotním stavu.

„Chlad mu jítří plíce,“ odpověděl Simeon. „Ale za horkých letních dnů je vyrážka horší.“

Vyslanec přikývl, jako by to potvrzovalo jeho podezření.

„Neuvázl někdy v požáru?“

„Ano.“

Znovu vyslanec zvolna pokývl hlavou.

„Moje sestra trpěla potížemi, které byly mylně vykládány jako souchotiny. Než jsme zjistili pravdu, zeslábla natolik, že už nemohla léčbu podstoupit. Kdybychom odhalili skutečnou příčinu dříve, nemusela zemřít tak mladá.“ Znovu se podíval na Falca, jako by v něm pohled na

něj vyvolával smutek a bolestné vzpomínky. „Možná by sis mohl znovu promluvit s jeho lékařem,“ dodal. „Zeptej se ho na výtrusy, které se uvolňují, když se pálí stříbrná borovice.“

Simeon uznale sklonil hlavu.

„Děkuji,“ řekl. „Udělám, co navrhuješ.“

Vyslanec věnoval Falcovi poslední zkoumavý pohled. Pak si přitiskl ručníc zpátky na nos a odešel.

Falco se obrátil ke svému pánovi a starý bitevní mág vycítil otázku, která mu tkvěla v očích. Zamítavě zvedl ruku.

„Za Heçamedou zajdeme ráno. Teď běž.“

Falco klopytal ze schodů jako v mrákotách. Heçamede Asclepios byla jednou z městských léčitelek. Starala se o Falca od dětství.

Žádné souchotiny.

Pyšný na svého otce.

Může být vůbec něco z toho možné?

Simeon Falcova otce vždycky hájil, navzdory zraněním, která utrpěl během jejich střetu, ale slyšet to od někoho mimo tohle město, natož od královnina vyslance... No, to bylo něco úplně jiného. Tomu se skoro dalo věřit.

„Falco!“

Falco vzhlédl a zjistil, že k němu jde Malakiho otec.

„Malaki,“ křikl Balthazak přes rameno. „Tady je! Tady je ten bláznivý moula, co tě málem nechal zabít!“

Falco se ušklíbl, a pak už ho Balthazak strhl do náruče a vlepil mu na tvář škrábavou pusou.

„Můj milý, tys byl vždycky takový svobodomyšlný duch,“ řekl kovář a přidržel si Falca na délku paže. „Dočista jako tvůj táta.“

Falco sklopil oči a vzápětí zase vzhlédl, a to už se u nich objevil i Malaki. Blahopřání, poplácávání po zádech a čechrání vlasů pokračovalo, ale ten největší nápor už měl Malaki za sebou. Lidé se začínali rozcházet.

„Co pusa?“ zeptal se Falco.

„Bolí,“ zamumlal Malaki a sundal si z úst zakrvácený šátek.

„No jo, kdypak se ti taky poštěstí, abys vyzval na souboj někoho od Adamantů?“ uchechl se Balthazak.

„To určitě!“ zafuněl Malaki a jeho otec podezřívavě povytáhl obočí.

„Tys to nevěděl?“

Malaki se vyděsil. „Ne,“ vyhrkl a zabodl do Falca vyčítavý pohled. „Já jsem to nevěděl.“

„Na mě se nedívej,“ vyjel na něj Falco. „Já taky ne. Tedy přinejmenším do chvíle, kdy už bylo beztak pozdě,“ dodal žalostně.

„Che!“ uchechtl se Balthazak, jako by to byla nějaká legrace.

Popadl je oba za krk a praštil jim hlavami o sebe.

„Úžasně!“ zvolal. „Prostě paráda!“

Pak je oba polbil, naposledy se zachechtal a odešel za lidmi, kteří proudili z kolbiště.

Chlapci se dívali, jak odchází, a rozhostilo se mezi nimi podivné ticho.

„Tak,“ řekl nakonec Falco ve snaze znovu nastolit alespoň trochu slavnostní náladu. „Takže ty odcházíš do Wrathu.“

„Jo,“ odtušil Malaki. „Takže ty jsi vlastně šlechtic, do háje!“

Pár vteřin se na sebe dívali, pak se jim po tvářích rozlil úsměv od ucha k uchu a padli si do náruče.

„Nikdy ti nezapomenu, co jsi pro mě dneska udělal,“ dýchl Malaki Falcovi na krk.

Falco ignoroval fakt, že mu to drtivé objetí může zpřelámat žebra. Na obrovské síle jeho kamaráda bylo něco uspokojivého, něco hluboce kořejšího. Bude mu to chybět.

„Jenom je škoda, že ses nedokázal v tom souboji líp předvést,“ po-
píchl ho Falco, když od sebe poodstoupili.

„Co o tom ty můžeš vědět, ty paštickáři!“ odpálil Malaki a štouchl do něj, až Falco pozadu odklopýtal.

„Já jen vím, že ti ušetřil pořádný výprask,“ řekl Falco a třel si rameno.

„Já vím!“ odpověděl Malaki, jako by ho těšilo, že byl tak přesvědčivě poražen. „Viděl jsi, jak bojuje? A to se dokonce ani nesnažil, ne doopravdy. Umíš si představit, jaké by to bylo, kdyby mě chtěl doopravdy zabít?“

Falco místo odpovědi jen povytáhl obočí a ukázal za Malakiho. Ještě někdo přišel blahopřát kovárskému synovi a Falco si byl jist, že tohoto gratulanta Malaki rozhodně nebude chtít přehlédnout.

„Co je? Eh,“ vydechl Malaki, když uviděl Brynu Godwynovu.

Bryna už si sundala z vlasů kožený řemínek a kaštanové lokny se jí teď vinuly po ramenu a kolem obličeje. Falco střelil pohledem po přáteli a jeho vyděšený výraz ho nepřekvapil ani v nejmenším.

„Typické,“ pomyslel si Falco. „Bez mrknutí oka čelíš jednomu z rytířů Adamantu a před dívkou, která ti sahá sotva po bradu, se ti klepou kolena!“

„Blahopřeji, Malaki,“ řekla Bryna a napřáhla k němu štíhlou ruku.

„Ty... Ty...“ koktal Malaki a Falco přesně věděl, co chce říct – *ty víš, jak se jmenuju?* „Já tobě taky,“ vypravil ze sebe nakonec.

Falco se usmál, když si ti dva neohrabaně potřásli rukama, ale pak upoutal jeho pozornost nějaký rozruch v pavilónu. Lidé ve stanu už se nedívali na kolbiště. Hleděli opačným směrem a roztupovali se, aby udělali cestu třem postavám v důstojných černých hávech.

Mágové dorazili.

Takže mágové své přípravy dokončili. Teď se musí na přivolávání připravit Darius.

Falcem projel záchvěv nervózního vzrušení a letmo střelil pohledem po kamarádovi. Malaki a Bryna se ze všech sil snažili vést normální rozhovor. Ideální chvíle vyklouznout, aniž by někomu chyběl. Rychle prokličkoval řidnoucím davem zpět k pavilónu, vyběhl po schodech a hned se přesunul na stranu, odkud bude moci slyšet, co se povídá, aniž by si ho někdo všiml. Mágové vládli mocí normálním lidem nepochopitelnou a Falco si byl jistý, že kdyby se dostal *příliš* blízko, okamžitě by poznali, co má v úmyslu.

Mágové byli ze všech lidí na světě ti nejučenější a nejtajuplnější. Jejich tajemné schopnosti jim skýtaly tak děsivou moc, že z jejich vlivu se nemohla vymanit dokonce ani královna Catherine. Budili jak úctu, tak strach a většina lidí na ně hleděla s jistou nedůvěrou. Někteří je dokonce vinili z Velkého posednutí, strašlivé události v historii, kdy byli pozabíjeni všichni bitevní mágové té doby, protože jejich draci byli posednuti a obrátili se proti nim.

Do té doby se věřilo, že draci jsou vůči posednutí imunní, a zjištění, že tomu tak není, přišlo jako strašlivý šok. Někteří se domnívali, že mágové věděli, že draci jsou naopak k posednutí náchylní, že to věděli a nic neřekli. Mágové vždycky žárlili na moc bitevních mágů a lidé si říkali, jestli nakonec mágové nebyli s Velkým posednutím prostě svolní a jestli si svou strašlivou chybu neuvědomili, teprve když byli všichni bitevní mágové a jejich draci mrtví.

Našli se i tací, kteří říkali, že by se mělo zjistit, jak to bylo doopravdy, ale nikdo nechtěl riskovat, že mágy rozdráždí, protože mágové hráli zásadní roli ve výcviku bitevních mágů a bez bitevních mágů by byli všichni ztraceni.

Když ty tři zahalené postavy procházely pavilónem, Falco se nenápadně šinul blíž. První přicházel Morgan Saker, starší mág z Caer Douru. Jako druhý šel jeden mág z Wrathu a ten třetí, to ještě nebyl ani plně vycvičený mág, ale pouhý nižší zasvěcenec, učeň, který musel výcvik teprve dokončit. Meredith Saker, Morganův syn.

Falco se díval, jak se zastavují, aby si pohovořili s Belliem Snidessonem. Starší mág z Caer Douru ho jako vždy fascinoval.

Byl to právě Morgan Saker, kdo zabil otčova draka. Ale byl to rovněž Morgan Saker, kdo vytáhl malého Falca z plamenů, když nějaká mstivá duše podpálila jejich rodinný dům. Falco si dosud pamatoval, jak se mezi plameny a mračny kouře zničehonic vynořil právě tento vysoký mág a rázoval si to přímo k němu.

Měl by mu být vděčný, jenže jak léta ubíhala, zůstal v něm jen strach.

Po všech těch letech měl Morgan Saker vlasy stále černé jako uhl. Pleť měl světlou jako Falco, jenže na jeho vzezření nebylo nic churavého a jeho tmavé oči zely jako bezedné jámy do hlubin všeho, co poznal. V každém smyslu toho slova se jednalo o imponujícího muže a lidem z Caer Douru se přes všechnu ostražitost ulevilo, že právě on bude stát na stráži, až si bude Darius přivolávat draka.

Koutkem oka Falco sledoval, jak se ty tři zahalené postavy loučí s Belliem a přecházejí do popředí pavilónu, kde už na ně čekal Darius s vyslancem.

„Je všechno připraveno?“ zeptal se vyslanec.

„Ano,“ odpověděl Morgan Saker.

Falco viděl, že Darius zhluboka nabírá dech, první známka nervozity, která byla na mladém bitevním mágovi patrná.

„Kolik máme času?“

„Do západu slunce zbývá něco málo přes tři hodiny.“

Vyslanec přikývl. „A jak je to daleko?“

„Asi hodinu a půl,“ odpověděl Morgan. „Máme spoustu času.“ Podíval se na Daria, jako by odhadoval, jestli na to má, nebo ne. „Jsi připraven?“ zeptal se.

„Ano,“ odpověděl Darius.

„A když přijde nějaký černý?“

„Zabijeme ho,“ odpověděl Darius.

Pár vteřin hleděl Morgan Dariovi pátravě do tváře, jestli tam nenajde nějakou stopu slabosti nebo nejistoty. Výsledek ho zjevně uspokojil.

„Tak pojďme,“ řekl.

Na kolbiště padl ponurý klid. Mezitím už si příchodu mágů všimli skoro všichni. Lidé věděli, proč tu jsou, ale také věděli, že když se ke Caer Douru přiblížil jeden drak naposledy, rozesel smrt a spoušť. Vzrušení z klání v chladném podvečeru zjevně vyprchalo. Během několika málo dní se jejich armáda utká s Posedlými. S Dariem v čele by toho démona a jeho armádu asi porazili, ale přítomnost draka zajistí,

že přežije mnohem víc lidí, i tací, kteří by jinak byli ztraceni. Takže navzdory obavám a výhradám lidé z města chtěli, aby Darius uspěl, aby zdolal svahy Mont Noir a vyslal své volání, a aby jeho volání nějaký drak vyslyšel.

Dívali se, jak mladý bitevní mág následuje mágy ven z pavilónu. Dívali se, jak se sir William řadí vedle něj jako důstojná postava, která jejich hrdinovi dodá klid. Dívali se, jak malá skupinka zahýbá k hoře a mizí jim za ohybem cesty. To, co neviděli, byla hubená postavička, která nenápadně opustila pavilón a stříhla si to rovnou na pěšinku vlevo od cesty.

Jestliže Dariu Voltariovi bude trvat hodinu a půl, než dojde k dračímu kameni, bude to Falcovi trvat nejméně dvakrát tak dlouho. Ale měl na výstup tři hodiny, tři hodiny zbývaly do slunce západu. Jenže obvyklou cestou, po níž teď jde Darius, by to nezvládl ani za ty tři hodiny. A tak půjde místo toho po ostrém, úzkém skalním hřebeni, čímž si zkrátí cestu skoro o dvě míle.

Bude muset jít pomalu a šetřit síly, ale Falco se ke svému cíli upnul celou vůlí a na rozdíl od jeho těla nebyla jeho vůle tak slabá.

Přivolávání

Cesta po červeném skalním hřebeni, který se táhl mezi dvěma údolími a pro svou barvu byl známý jako Crib Goch, trvala Falcovi hodinu. Úzký vrchol hřebene se tyčil nějakých šest set stop nad údolním dnem, ale Falcovi ta závratná výška nevadila. Pohyboval se opatrně a často odpočíval, aby mohl nabrat dech a podívat se přes údolí, jestli nezahlédne nějaké známky po Dariovi a jeho doprovodu.

Najednou se zvedl vítr a Falco se pevně chytil balvanu. Rychle se ochlazovalo. Falco vzhlédl k obloze. Přivalila se těžká, nízká mračna a sešeřilo se, nicméně to Falcovi starosti nedělalo, mraky samotné ho nijak neohrožovaly. Ale věstily změnu počasí. Ze severu přicházel chladnější vzduch. Podzim se loučil s posledním letním teplem a na obzoru číhala drsná, studená zima.

„Ale ne dnes večer!“ pomyslel si Falco. *„Dnes večer ještě žádný mrznoucí déšť nepřijde.“*

S důvěrou, že počasí se ještě nějaký ten den nezlomí, pokračoval Falco v cestě po hřebeni dál. Myšlenky se mu zatoulaly a najednou shledal, že v duchu znovu probírá to, co mu říkal vyslanec o jeho chorobě a o otci. Nikdy nebyl na svého otce pyšný, styděl se dokonce i za tu hlubokou lásku, kterou k němu choval. A pokud jde o jeho „zdravotní stav“... Nu, vždycky se předpokládalo, že zemře brzy. Jen málokdo s úbytěmi se dožil třicítky.

Je možné, aby se Heçamede mýlila?

Dala by se jeho choroba vyléčit?

Falco znal tu léčitelku celý život. Vlastně byla už u jeho narození, u těžkého porodu, který si málem vyžádal matku i dítě. Heçamedě se podařilo Falca zachránit, ale zachránit život jeho matce by bylo nad síly jakéhokoli lékaře a Eleanora Danté zemřela pouhé dvě hodiny poté, co porodila syna.

Poblíž nejvyššího bodu hřebene se Falco zastavil. Myšlenky na matku vždycky vyvolaly složitou směs emocí. Podivný pocit odcizení, jako by se ten příběh týkal někoho jiného než jeho. Ale také palčivý přívál smutku a viny, ochlazovaný jen zdrcujícím pocitem ztráty.

„Zvláštní,“ pomyslel si. „Tak silně postrádat někoho, koho člověk nikdy nepoznal.“

Větrný poryv vehnal Falcovi do očí slzy, a zrovna když mrkal, aby je zahnal, zahlédl vepředu na horském úbočí nějaký pohyb. Přikrčil se za vrcholek hřebene a nenápadně vykoukl. Do výhledu mu vstoupily tři zahalené postavy a za nimi Darius s vyslancem. Husím pochodem stoupali na horu, kde na ně budou čekat další čtyři mágové.

Falco měl skvělý čas.

Čekal je ještě půlhodinový výstup, který bude Falcovi sice trvat déle než hodinu, ale stále měl dost času. U dračího kamene bude jistě dřív, než začne slunce zapadat. Díval se, jak Darius s mágy vchází do rokle a mizí mu z dohledu. Vchod do rokle byl už jen čtvrt míle daleko a Falco raději ještě chvíli počkal, než vylezl z úkrytu. Hřeben se táhl ještě hodný kus, než splynul s vlastní horou, a když Falco konečně přelézal přes balvany a převisy na hlavní cestu, pořád nemusel nijak spěchat.

Když se dostal k rokli, kterou přivolávací skupina už prošla, ještě zpomalil. Rokle vedla na opačnou stranu hory, kde přístupné svahy ustupovaly efektním převisům a strmým srázům severní stěny Mont Noir.

Minuty ubíhaly a nebylo to jen únavou z výstupu, že Falcovi tlouklo srdce tak divoce. Blížil se k dračímu kameni, k té obrovské černé žulové desce, z níž si bitevní mágové z Caer Douru vždycky přivolávali draky.

Teď se pohyboval veleopatrně. Vepředu cesta vedla mezi rozeklanými skalisky a skalními stěnami. Nejvyšší část výstupu tvořila hromada zřícených balvanů a za nimi už se bude moci podívat dolů do Větrného hradu, přírodního amfiteátru z rozpukaných srázů obklopujících dračí kámen.

Cesta se nyní klikatila mezi obrovskými monolity a Falco se snažil uklidnit zdivočelý dech. Najednou to bylo jako v jeskyni, kde jsou slyšet i ty nejtišší zvuky, dokonce i lehké šoupání nohou kolem něj ozvěna hlasitě roznášela. Už jen pár yardů a uvidí samotný dračí kámen. Zrovna zahýbal kolem obrovského skalního pilíře, když na hrdle ucítil ocelové ostří.

„Ani hnout!“

Falco strnul, srdce mu bušilo až v krku.

Ta strohá slova mu někdo řekl přímo do ucha, tak zblízka, že na krku cítil jeho dech.

„Co tady chceš?“

V prvním okamžiku Falco neodpověděl. Pořád se ještě vzpamatovával z toho šoku. Nic neslyšel. Ten člověk za ním se vynořil jakoby odnikud.

„Tak bude to?“

Tlak nože na Falcův krk maličko zesílil.

„Chtěl jsem to jen vidět,“ zasípal.

„Nikomu není dovoleno pobývat na hoře během přivolávání,“ řekl ten člověk a teď už Falco rozpoznal vyslancův hlas. „To bys měl zrovna ty vědět ze všech nejlépe, Falco Danté.“

Vyslavec odtáhl nůž, přitiskl Falca zády na skálu a Falco si úlevou oddechl.

„Co jsi měl v úmyslu?“

„Chtěl jsem to jen vidět,“ opakoval Falco tiše. Nedokázal se vyslanci ani podívat do očí.

Chvilí bylo ticho, pak Falco střelil očima po vyslancově obličej. Dlaní pořád tiskl Falca ke skále, ale přitom se díval nahoru na oblohu a snažil se odhadnout, kolik času ještě zbývá do západu slunce. Najednou se vedle něj objevila postava v dlouhém hávu a Falco shledal, že hledí do lesklých černých očí Mereditha Sakera.

Meredith se každým coulem projevoval jako slibný syn, který půjde v otcových šlépějích. Či přinejmenším by mohl jít, být více přesvědčený o cestě, která se mu nabízela. Měl rozum po otci i jeho dar se vzdělávat. Měl otcovy výrazné rysy a lesklé černé vlasy, ale na rozdíl od otcových Meredithovy černé oči svítily, jako by jeho myšlenky zrcadlily to, co vidí na světě, místo aby stahovaly všechny věci do neosvětlených hlubin mysli. A přesto, navzdory mírnějším stránkám své povahy, Meredith stále vládl otcovou schopností vyjádřit opovržení pouhým pohledem.

„Už nemáme čas odvést ho dolů,“ řekl. „A tomu, že se vrátí dobrovolně a sám, nevěřím.“

„Přivolávání přece přerušit nemůžeme,“ namítl vyslanec.

„To ne,“ souhlasil Meredith a zahleděl se na Falca jako na otravné hloupé děcko.

„A nechat ho tu jen tak pobíhat taky nemůžeme.“

Meredith se na okamžik zamyšleně odmlčel.

„Vezmeme ho s sebou,“ prohlásil nakonec.

„Jsi si jistý?“ zeptal se vyslanec. „Budeš nás muset zakrýt všechny tři.“

Falco neměl ponětí, o čem to vyslanec mluví, ale Meredith prostě přikývl.

„Jdeme,“ řekl. „Nemáme času nazbyt.“

Vyslanec odtáhl dlaň z Falcovy hrudi.

„Budeš stát tam, kde se ti řekne,“ sdělil Falcovi a výraz v jeho očích dával Falcovi jasně najevo, že udělá dobře, když bude na slovo poslouchat. „Ani se nehneš. Nevydáš ani hlásku.“

Přiměřeně vystrašený Falco se zmohl všehovšudy na stísněné přikývnutí, že rozumí.

Meredith mu věnoval poslední přezíravý pohled, obrátil se a pokračoval v cestě, a vyslanec o kousek poodstoupil a pokynul Falcovi, ať jde před ním.

Vstoupili do Větrného hradu, kde rušivá ozvěna vládla dál. Vysoké srázy zde stály ve velkém půlkruhu, jako by tu sama příroda stvořila hlediště otevřené na západ, kde slunce zrovna začínalo klesat pod nízký příkrov mraků, který se táhl téměř až na obzor.

Plaché dno velké arény mělo nějakých čtyřicet stop v průměru, bylo zhruba kulaté a vypadalo to, že ho opravdu tvoří jednodolitá lesklá skalní tabule, jako by to byl nějaký oltář nebo možná jeviště. Ale tohle nestvořil člověk, tohle místo stvořily nemyslitelné přírodní síly. Přesto by ani stavitelé z Wrathu nedokázali navrhnout vhodnější místo, odkud přivolávat draka.

Tohle nebylo poprvé, kdy Falco vstoupil do Větrného hradu, ale drsná nádhera tohoto místa ho nadchla a uvedla do vytržení stejně jako dřív.

„Sem dolů,“ popoháněl Meredith Falca, když se za ním Falco opozdil.

„Tamta římsa,“ řekl vyslanec a ukázal Falcovi přes rameno. „Tam, pod ochranou útesu.“

Falco přikývl, proklíčkoval korytem ve skále a přešel přes řady tmavých žulových kvádrů.

Římsa, na níž teď stáli, byla jednou z mnoha, které se táhly po stěnách amfiteátru, ale ta jejich byla stranou, na místě, odkud šlo sledovat děj, ovšem nikoli na takovém, z něhož by se dalo děje zúčastnit.

Z římsy viděl Falco na Daria, stojícího uprostřed dračího kamene. Byl teď celý v tmavé, kouzly nabitě zbroji bitevních mágů. Stál tam s taseným mečem a štítem, ale s hlavou skloněnou, jako by něčemu naslouchal.

Od Daria se Falcův pohled přesunul nahoru na okolní srázy. A tam stáli, sedm mágů, každý na jedné široké skalní římsě, které byly rovnoměrně rozmístěné po vnitřním obvodu Větrného hradu, všichni s hlavou soustředěně skloněnou, s rukama u boků a s prsty roztaženými a napjatými, jako by vyvíjeli nějaké neviditelné úsilí.

„Vypadají divně,“ zhodnotil to Falco, když pohledem přeskakoval z jedné římsy na druhou.

„Cože?“ zeptal se vyslanec a přešel k němu.

„Ti mágové. Vypadají nějak zastřeně, jako by byli ve stínu.“

„Ty je vidíš?“ zeptal se vyslanec, a to už k nim popošel i Meredith.

„Ty ne?“ podivil se Falco.

Vyslanec svraštil čelo a zavrtěl hlavou.

„A ty?“ zeptal se Falco Mereditha.

„Když se soustředím,“ odpověděl Meredith a podíval se na Falca s podivně pátravým výrazem v očích. „A co můj otec?“ zeptal se. „Toho taky vidíš?“

„Kolem něj je stín nějaký tmavší,“ odpověděl Falco, když se obrátil zpátky ke strmým kamenným stěnám. „Ale ano, je tam uprostřed, přímo nad Dariem.“

Ukázal tím směrem, ale oba muži se dál dívali na něj. Vyslanci to zjevně vrtalo hlavou a Meredith se očividně snažil rozluštit, co to znamená. Rozhostilo se nepříjemné ticho, ale pak na ně zničehonic dopadly paprsky zapadajícího slunce.

„Rychle,“ vyhrkl vyslanec. „Už je skoro čas.“

Falco se podíval ven k západu, kde slunce už kleslo pod nízký příkrov mraků úplně. Bylo sytě žluté a jako by tmavé skály Větrného hradu najednou olemovalo zlato.

„Pojďte dál od toho okraje,“ vyzval je Meredith opět tím svým ne-souhlasným, nevrlym tónem, ale už ne tak povýšeně a blahosklonně jako předtím.

Všichni tři zalezli za skalní ostroh, který vybíhal z útesů za nimi a tvořil nízkou stěnu, přes niž teď hleděli na západ. Slunce klesající k horizontu tmavlo a teď, zrovna když ozářilo horské štíty, protkalo mraky žhnoucími, jasně světélkujícími oranžovými hřebínky.

Meredith stojící vedle Falca zavřel oči, aby se mohl lépe soustředit, a Falco vycítil jemnou změnu v kvalitě světla.

„Rozprostírá krycí plášť,“ odpověděl vyslanec tiše na otázku ve Falcových očích. „Kdyby se objevil drak, nebude o nás vědět.“

Falco se podíval zpátky na Mereditha. Překvapilo ho, jak rychle mágský učeň vrhl zaklínadlo. Obrátil se k vyslanci.

„Myslel jsem si, že vrhnout zaklínadlo trvá mágům celou věčnost,“ zašeptal.

Všichni věděli, že jedním z rozdílů mezi mágem a bitevním mágem je rychlost, s jakou vrhají zaklínadla. Mágové byli schopni mocné magie, ale přípravy jim trvaly hodiny, dny či týdny – v záru lité bitvy neměli valný užitek. Zato bitevní mágové dokázali vypustit svou moc rychlostí myšlenky.

Vyslanec přísně povytáhl obočí, jako by ho překvapilo, jak rychle Falco zapomněl na pokyn mlčet. Ale pak se obměkčil.

„Začal si to zaklínadlo připravovat při východu slunce,“ vysvětlil mu.

„Aha...“ vydechl Falco skoro omluvně.

„Skrýt jen sám sebe před drakem není nijak snadná věc,“ dodal vyslanec. „O tobě a mně ani nemluvě.“

Najednou Meredith otevřel oči a obrátil se k nim.

„Je čas,“ sdělil jim.

Oranžový sluneční kotouč začal mizet za dalekými horskými štíty a Darius přešel ke kraji dračího kamene, kde útes strmě klesal do tisícopé hlubiny. Jako by stál na kraji světa. Falco na něj hleděl s bázní a úctou.

Darius spustil meč a štít, sklonil hlavu a...

Bum!

Falco najednou ucítil tlak vzduchu a v nitru uslyšel něco jako mocné dunění hromu.

Jednou... dvakrát... třikrát roznesla ozvěna to neslyšné dunění po Větrném hradu, odkud odputovalo ven do světa. Darius vyčkával, dokud poslední tiché ozvy neodumřely, a pak zvedl hlavu, ustoupil do středu dračího kamene a čekal.

„Jak to vědí?“ vydechl Falco. Skoro si ani neuvědomoval, že vyslovuje své myšlenky nahlas.

„Kdo?“ zašeptal vyslanec.

„Draci,“ odpověděl Falco. „Jak vědí, že mají právě v okamžiku přivolávání přijít právě sem?“

Vyslanec se na něj vyčkávavě díval.

„Oni přece žijí za Nekonečným mořem,“ šeptal Falco. „Jak se sem můžou dostat tak rychle?“

Odpověděl mu Meredith.

„To nikdo neví,“ zašeptal. „Někteří říkají, že to volání se ozve dávno před skutečným aktem přivolávání, ve chvíli narození bitevního mága nebo v okamžiku, kdy rozpozná pravou podstatu svého povolání.“ Zadíval se dolů na Daria a odmlčel se. „Ale jak přijdou na to, že mají být právě tady právě v hodině přivolávání... to nikdo neví.“

Falco se na Mereditha pátravě zahleděl. Bylo jasné, že mu ta otázka nevrátí hlavou poprvé.

„A co si myslíš ty?“ zeptal se.

Meredith se na něj zatvářil, jako by se z něj Falco snažil lstivě vytáhnout nějakou myšlenku. Než odpověděl, ještě letmo zavadil pohledem o vyslanec.

„Já si myslím...“ řekl, jako by chtěl dát najevo, že to je pouze jeho názor, „že to má něco společného s dračí pamětí.“

Falco zmateně svraštil čelo.

„Jak si můžou pamatovat něco, co se nestalo?“

Meredith sklopil oči.

„To nevím,“ odpověděl rozpačitě.

Vyslanec se chvíli díval na Mereditha a pak se obrátil k Falcovi.

„Jenom ti nejstarší mágové mají dovoleno studovat dračí plemeno. Není to tak, lorde Sakere?“

Falco postřehl, že vyslanec použil oslovení, které bylo normálně vyhrazeno jen plně kvalifikovaným mágům.

„Nechat se zmást je snadné,“ povzdechl si Meredith. Říkal to, jako by jen opakoval, co ho naučili, ale bylo jasné, že ho ti tvorové přebývající za Nekonečným mořem bezmezně fascinují.

„My draky potřebujeme,“ řekl tiše vyslanec. „Ale mágové jsou přesvědčeni, že je nebezpečné vytvořit si s nimi příliš silné pouto. Podle mágů potřebujeme vědět jen to, jak je nejlépe využít a jak je zabít, když se obrátí proti nám, nic víc.“

Vyslancův tón prozrazoval, co si o tomto bezectném postoji myslí, ale Falco už ho neposlouchal. Stál vedle nich a zíral do prázdna. Na tváři měl napjatý výraz a v očích neklamný strach. Byl obrácen k západu a v očích se mu odráželo rudé světlo zapadajícího slunce.

„Něco přichází!“ ohlásil.

Meredith a vyslanec sledovali jeho pohled do žhnoucího pásu světla na obzoru, ale nic neviděli. Slunce už zmizelo a nízké mraky získaly růžovou zář.

Vyslanec se podíval dolů na Daria a ano, i ten zřetelně něco vycítil. Napětí na Větrném hradě by se dalo krájet, všichni si uvědomovali, jak

obrovské množství energie drží pevně v rukou shromáždění mágové. Toto byl okamžik, v nějž doufali, i okamžik, jehož se obávali. Vyslanec se znovu podíval na Falca, a pak obrátil pohled do nebeské výhně. Zpočátku neviděl nic, ale pak se nad vzdáleným obzorem objevila maličká tečka.

Falco stojící vedle něj nespouštěl z té tečky oči. Za chvíli bude stát tvář v tvář tvorovi, který zavinil smrt jeho otce. Bitevní mág z Caer Douru uspěl. Volání Daria Voltaria bylo vyslyšeno.

Dračí kámen

Dívali se na malou tmavou skvrnku, která se zdánlivě vznášela nad obzorem. Netřepetala se. Nekroužila. Nebylo možné, aby to byl pouhý orel nebo krkavec. Tohle byl drak a letěl přímo k nim. Jedinou otázkou zůstávalo, jakou bude mít barvu.

Bude modrý jako ocel Malakiho zbroje, nebo pokrytý smaragdově zelenými šupinami? Mohl by zářit jako zlato, nebo se lesknout jako bronz, nebo se bíle třpytit jako ta nejtvrďší jinovatka. Mohl by být rudý jako krev, která teče ze žíly, jenom ne černý, sudičky, prosím, dejte, ať není černý.

„Vypadá tmavě,“ vydechl Meredith.

„Proti nebi vždycky vypadají tmavě,“ zašeptal vyslanec. „My vidíme jen obrys.“

Meredith se nervózně ohlédl zpátky do Větrného hradu, jestli na Dariovi nebo mázích neuvidí nějaké známky obav. Ale bitevní mág i mágové dál jen napjatě, nehybně stáli ve střehu a prostě čekali na to, co se k nim nyní blížilo, ať je to, co je to.

Nekonečně dlouhou dobu to vypadalo, že tmavá skvrna je pořád stejná, ale pak začala růst. A rostla a rostla, až mohli téměř rozeznat její tvar, téměř vidět údery mocných křídel.

„Vypadá tmavě,“ opakoval Meredith.

„Jen počkej,“ nevzdával se vyslanec, ale i v jeho hlase už zazněla stopa nejistoty, která tam předtím nebyla.

Falco stál vedle nich nehybně jako v transu. Nemohl odtrhnout oči od blížícího se obrysu. Jak k němu tak vzhlížel, začal mít dojem, že z něj něco cítí. Věděl, že to není možné, ale přesto se nemohl zbavit dojmu, že se na ně žene sám běs.

Zdálo se, že čím je obrys blíž, tím je výš, ale pořád vypadal proti zářícím mrakům tmavě.

„Opravdu vypadá nějak tma...“ začal vyslanec, ale v tu chvíli mu Meredith skočil do řeči.

„Rudý!“ vydechl s očividnou úlevou. „Je rudý!“

Vyslanec po něm střelil pohledem a pak se opět podíval na blížícího se draka. Byl teď tak velký, že mohli skoro rozeznat i jeho tvar, mohutná, pomalu máchající křídla, dlouhý krk a ocas a statný trup. Vyslanec si zastínil oči a zahleděl se na nebe.

„Rudý,“ potvrdil s úsměvem.

Teď už to bylo vidět zřetelně. Tmavý dračí obrys měl nezaměnitelně rudý lesk.

Znovu se Meredith otočil a podíval se do Větrného hradu a i z té výšky vycítil, jak se Dariovi a mágům ulevilo. I oni už viděli, že ten drak je rudý. Napětí z paží vyprchalo a Meredith téměř cítil, jak uvolňují energii, kterou si předtím nahromadili, aby byli připraveni na nejhorší.

Vzácný úsměv se rozlil Meredithovi po tváři, když se obracel zpátky k vyslanci. Vyslanec se na něj taky usmál a konejšivě ho poplácal po rameni.

„Černý,“ řekl Falco vedle nich.

„Ne,“ zamítl to Meredith. „Přece můžeš jasně vidět, že je rudý.“

Mágský učeň vzhledl k okřídlenému tvaru, který už se zdál být tak blízko.

„Černý,“ opakoval Falco a z jistoty v jeho hlase mrazilo.

Vyslanec sraštil čelo a Meredithovu tvář začal úsměv opouštět. Letmo se podíval směrem k otci a najednou si všiml, že tmavé skály Mont Noir při západu slunce rudě září. Rychle se podíval zpátky na oblohu a rázem mu bylo jasné, že rudý lesk na dračích šupinách tmavne do nejtemnějšího odstínu noci.

Meredith se bleskurychle otočil zpátky do Větrného hradu. Zavřel oči a hlavy sedmi mágů se k němu okamžitě otočily jako jedna.

„Černý,“ zašeptal tiše do prostoru mezi nimi. „Ten drak je černý!“

Darius a mágové vzhledli k obloze a sami uviděli tu strašlivou pravdu. Jako o závod se v zoufalství snažili znovu uchopit zaklínadla, která jim už začala prokluzovat mezi prsty. Stejně tak Meredith znovu rozprostřel kolem sebe a svých dvou společníků krycí plášť. Neměli jak zjistit, jestli už není pozdě, jestli si drak už není vědom pasti, která tu na něj číhá. Mohli se jen snažit neztratit nervy a doufat.

Jak se k nim snášel, jako by Falcovi tlouklo srdce pomaleji a pomaleji, až se srovnalo s tlukotem dračích křídel. Obrovský tvor klesal

a klesal, až zůstal viset ve vzduchu před dračím kamenem, opovržlivý k zejícímu jícnu pod sebou. Třpytivě černé šupiny na mohutných svalech, které se vlnily pod kůží, měly tmavý, perleťový lesk. Oči barvy roztaženého zlata upřeně hleděly do Větrného hradu, černé škvírky zorniček kmitaly sem a tam, jako by věděl, že tam něco je, i když to neviděl.

Krycí zaklínadla zvítězila, drak je neodhalil.

Drak neslyšně popoletl dopředu nad dračí kámen a Falco zadržel dech. Pak s ohromující ladností roztáhl nohy a zlehka se snesl na masivní žulovou desku. Za celý život si Falco nikdy nepředstavoval nic tak krásného a tak děsivého zároveň.

Drak byl menší, než čekal, tělo neměl větší než stíhlý kůň. Krk dlouhý plně čtyři stopy, vlnitý ocas zakončený špičkou ostrou jako kopí. Mohutné údy samý sval, pohyby plynulé a silné. Celé tělo pokrývaly šupiny a k tomu měl na hrudi, ramenou a přední straně končetin pancířové pláty. Z čela, které vypovídalo o bystrosti, trčely zahnuté rohy a výraz v očích byl protknut nádechem dravé síly.

Toto nebyl tvor z mýtů a legend, žádná fantaskní zrůda pocházející z divoké lidské představivosti. Toto bylo živé, dýchající zvíře, a o to byl působivější.

Několika uměřenými kroky popošel drak do středu kamene. Pak se zastavil. Obrovité pařáty se napjaly a drápy se zaryly do žuly jako hroty z kalené oceli. Tlama se zavlnila, drak nabral dech, ukázaly se ostré zuby.

Ano... On věděl, že tu něco je, jen nevěděl co.

Čím více si Falco zvykal na fyzickou přítomnost draka, tím více si uvědomoval sílu dračích myšlenek. Falcovo vědomí začaly čerit pocity a dojmy, záblesky náhledů do jiné, děsivě mocné mysli.

Přišlo podezření a zmatek, jako by si drak nebyl jistý, proč se zde vlastně ocitl. Čekal, že se tu s něčím setká, možná s někým ze svého plemene. Jenže tady nic nebylo. Či alespoň to tak vypadalo.

Falco přeskočil zrakem na místo jen pár yardů před drakem, kde stál Darius, zastřená postava připravená zaútočit. Už jen pár kroků, a Darius bude mít draka na dosah meče. Falcovy smysly zaznamenaly, že v meči bitevního mága začala zvučet magická síla, jako by na to, aby pronikl dračí kůží, pouhá ocel nestačila. Vypadalo to, že ani tak úctyhodný tvor Dariovi nenahání strach, a Falcovi najednou došlo, co to znamená, být bitevním mágem.

Darius zvedl štít a přenesl váhu na předsunutou nohu. S pravicí nataženou za sebe a mečem nakloněným dozadu byl plně připraven rozmáchnout se a zasadit smrtelnou ránu.

Přesto drak pořád stál, jako by cítil, že udělat další krok by bylo pošetilé. Jestli má Darius zasadit první ránu, bude se muset dostat k drakovi blíž.

Falco cítil, že hukot v Dariově meči sílí až na hranici pronikavého kvílení. Cítil, jak se kolem draka stahují spojené síly mágů. Vyčkají, až Darius udělá první tah, ale společně byli skoro, skoro připravení draka zabít.

Jak se pravda o tom, co se chystá, stávala skutečností, Falco najednou vycítil, jaká bude tragédie zabít tak úchvatného tvora. Udeří na něj zpoza magického závoje jako úkladní vrahové. Znovu se mu vetřely na mysl nezvyklé dračí myšlenky. Ten tvor nebyl tam, kde by chtěl být. Přišel sem z důvodů, jimž nerozuměl. Toto byl prostor tragédie a smrti.

Toto byl prostor lidí.

A znovu se drak nadechl, jako by věřil, co nemohl vidět.

Toto byl prostor lidí.

Falco cítil dračí zášť, horkou a černou jako jeho obsidiánové srdce. Síla té zášti vytlačila z Falcovy mysli všechny ostatní myšlenky. Jak může něco žít s takovou nenávisť a nezešílet?

Najednou Falco věděl, že to tak je.

Černí draci jsou šílení.

Shledal, že chce, aby Darius udeřil. Aby toto zjevení dračího pleme- ne skolil dřív, než je všechny zabije. Ale pak, zrovna když si myslel, že pronikl do hlubin dračí zloby, vycítil palčivou jiskřičku smutku, která hořela v dračím srdci. Byla to jiskřička žalu tak strašlivého, že se Falcovi vedraly do očí slzy a na chvíli si přestal přát, aby byl drak mrtvý. Zatímco bojoval se zdrcujícím pocitem beznaděje, vytanulo mu na mysl staré přísloví.

*Svět nezná pocit srovnatelný s dračím žalem,
vyjma snad dračího vzteku.*

Skrze slzy Falco viděl, jak se Darius bokem sune vpřed, jak se pomalu, krůček po krůčku, přibližuje k drakovi na dosah pulsující čepele. Z okolních srázů už vrhli mágové svou pavučinu moci. Pokud si drak nebude vědom jejich přítomnosti, nebude schopen se z pavučinových pout vymanit, ale pořád to vypadalo, že něco větví. Pokusil